

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 8^{ον}

ΑΡ. 388

1931

λιά. Συνήθως, ο Τόνης έλειπε στη Νομαρχία. Όταν γύριζε, άργα, τους έπαινε κι' έβγαναν περίπατο μαζί. Το αλάνοι κ'ερίγοντο.

Τό μεσημέρι εκείνο, ο Τόνης είδε στον ύπνο τον πώς έσφιγγε τη γυναίκα του στην αγκαλιά του και τη φιλούσε στο στόμα. Έπληνε με γέλια. Γιατί ως τότε, άμα έβλεπε τέτοιο όνειρο με κομμάτι φιλενάδα του —πριν παντρευτή, ένοιαζε— ήταν σημαδι πως δεν θα την ξαναφιλούσε πιά στον ξύπνο: θα την έπαινε μ' άλλον και θα την παρυστούσε. «Πίστευε στα όνειρα! συλλογίστηκε γελώντας. Άν είχε δυνατό να μην ξαναφιλήσω πιά και τη γυναίκα μου!...»

Κι' όμως!

Όταν, στο περσιόμα του σημαδιού, δοκίμασε άμέσως ν' αγκαλιάσει τη Στέλλα και να τη φιλήσει, εκείνη, άνόρεχτη, νευρασμένη —κι' έρωτευμένη με τον άλλον— του άντιστάθηκε: «Άσε με! δεν έχω τώρα κέφι!» Τήν άφησε χωρίς να έπιμείνη —δεν έπαινε ποτέ με τη Στέλλα— κι' έφυγε σε λίγο για τη δουλειά του. Έκείνο τ' απόγευμα έτυχε να τελειώσει στη Νομαρχία νωρίτερα. Καί, γυρίζοντας στο σπίτι σε όρα που εκείνη δεν τον περιμένει, πήγε ίσα στο περιβόλι και... τους τσάκωσε στα πόδια.

Κάτω απ' την περσιόμα, ο Γεώργιος έσφιγγε τα χέρια της Στέλλας και τη φιλούσε στο στόμα. Βρισκόταν σ' έρωτική έκσταση κι' οι δυο. Ένα βιβλίο κι' ένα τετράδιο ήταν παρατημένα στο τραπέζι, και χάρω, στα πόδια του Γεώργιου, ξεχασμένη ή κιθάρα...

Ο κακομοιός δεν πίστευε στα μάτια του. Η Στέλλα, ή Στέλλα που τη λάτρει, με της φιλούσε τα χέρια γονατιστός;... Καί ο Γεώργιος, ο Γεώργιος, καλέ, ο πιο στενός, ο πιο αγαπημένος του φίλος;

Άλλ' άναγνώστης ν' άναγνώστης και τ' όνειρο και την πραγματικότητα. Όπως είχε συμβεί ως τότε μ' όλες του τις φίλες, έτσι και με τη γυναίκα του: την έπαινε απ' το σπίτι του και πήγε στις μητέρας της την ίδια ώρα.

Από κει τούγινε —και, τούγινε— πως την... πρόσβαλε, γιατί είχε σκοπό σήμερ' αύριο να πω το πη: Δεν τον αγαπούσε πιά, δεν ήταν ο άντρας που μπορούσε αυτή ν' αγαπήσει. Άγάπησε το Γεώργιο και τώρα θάπαρνε το Γεώργιο. Δεν ήθελε παρά... το διαζύγιό της.

Κι' ο Τόνης, ο κακομοιός, της τ'όσσε όλοσρόθυμα. Όπως της έκανε πάντα ό,τι ήθελε, της έκανε τώρα κι' αυτό. Ούτε που κάποτε και τόσο πολύ, γιατί είχε κι' αυτός την περσιόμα του:

Ελάτρευε μία γυναίκα όσο του ήταν ποτή μ' έπαινε και να τη συμβαίη ακόμα, μόλις την έκανε άπιστη. Όπως με όλες, έτσι τώρα και με τη Στέλλα. «Αν δε με θέλεις έσύ μιά, είτε, έγω δε σε θέλω δέκα!» Κι' ούτε ν' άκούσει κανένα θέλησε —γιατί οι δικαί του τον συμβούλευαν να τη συχωρέσει και να την ξαναπάρη— ούτε να τη βασάνη, ούτε να την εκδικηθή με κανένα τρόπο.

Τό ίδιο και το Γεώργιο. Μόνο που δεν του ξαναμύλησε. Γιατί... τί τουφταιγε ο φίλος του; Τό λάθος όλο ήταν δικό του. Δεν έπρεπε να έπαρνην εκείνα τα μαθήματα και να τους άρνην τόσην ώρα μονάχους στο περιβόλι! Κι' όταν έβλεπε τη γυναίκα του, τον τελευταίο καιρό, να νευριάζει και να του κάνη την άνόρεχτη όλοένα, δεν έπρεπε να τη υπομιαστή; Άλλ' αυτός τίποτα! Η έμπιστοσύνη του έμπιστοσύνη...

Ύστερ' από λίγους μήνες, ή Στέλλα στεφανώθηκε τον Γεώργιο. Κλεισμένη ως τότε στο σπίτι της μητέρας της, τώρα πάλι έδωκε με τον άντρα της και φανόταν παντού. Κι' επειδή δεν του άρεσε καθόλου να συναντά στα κέντρα το καινούριο ετοιμμένο ζευγάρι, ο Τόνης ένέργησε να μεταβηθή σε άλλη Νομαρχία.

Έκει έγνώρισε τη δεύτερη Λόση την έλεγαν. Κι' ήταν το αντίθετο της Στέλλας: άσχημη, κόκκινη, ξανθή, γαλανή και λιγάκι ψυχρή. Τήν άγάπησε κι' αυτήν παράφορα, κατά τη συνήθειά του, κι' όταν ή Λόση έδήλωσε πως να μιν δεν ήταν έρωτευμένη μαζί του, μπορούσε όμως να τον έρωτευθή, ο Τόνης τη στεφανώθηκε άμα—ούτως. Αδελφή τη φορά μάλιστα πήγε και προκοιούνα.

Στην ίδια πόλη, πριν παντρευτή ακόμα με τη

Λόση, γνωρίστηκε μ' ένα γέρο καθηγητή, συμπατριώτη του, που τον ηρώσε Παρθενονογείο. Ο καθηγητής είχε κι' ένα γυό τις φίλες του, τον Άλέκο, που ο Τόνης τον έκανε φίλο σπουδ. Κι' άνοι παντρεύτηκε, δεν έδίστασε καθόλου να τον γνωρίσει στη γυναικά του και να τον πάρει στο σπίτι του, γιατί... ή έμπιστοσύνη του πού έμπιστοσύνη. Έξαρχης, ή Λόση έδειξε μεγάλη κλίση προς το φίλο του άνδρός της κι' έτσι το αλάνοι κ'ερίγοντο σχηματίζοντας και πάλι.

Η αλήθεια όμως εινε πως ο Τόνης σά να είχε βάλε λίγη γυναικά. Ελάτρευε τη Λόση, όπως και τη Στέλλα, της φιλούσε τα χέρια νωπαιστός, της έκανε όλα τα χατήρια. Με το φίλο του όμως και με την άφινη μονάχη, κι' άν τυχόν του ζητούσε κι' ή Λόση να της κάνει κανένα όργανο ή να του μάθη καμμάτι γλώσσα, όλοσρόθυμα ήταν. Άλλωστε τέτοιος κίνδυνος δεν θα παρουσιάζονταν, γιατί ή Λόση δεν ήξερε παρά λίγα γαλλικά, που άλλα τόσα ήξερε κι' ο Άλέκος κι' όσο για όργανα, δεν ήπιχε στο σπίτι παρά ένα παλιό πιάνο, με την ίδια άτσαμωσύνη το βασάνιζαν κι' οι δυο.

Έτσι πέρασαν έν είρήνη δυο—τρία χρόνια. Ο Τόνης, άπόστολος, όλοσρόθυμος, ήσυχος κι' ετοιμολόγος, είχε ξεχάσει ακόμα κι' ή νεοίφ του. Όταν, άξαφνα, μια νύχτα, το ξαναβλέπει! Ναί, έδε τον ύπνο του πως έσφιγγε στην αγκαλιά του τη γυναίκα που και τη φιλούσε στο στόμα!

Δεν έγέλασε αυτή τη φορά. Ούτε δοκίμασε να φιλήσει τη γυναίκα του και στον ξύπνο, για να βγάλει τ' όνειρο ψευδαί. Ά, πάλι! Που βέβαιος πως τη γυναίκα του δεν θα την ξαναφιλούσε πιά ποτέ, ή την έπαινε κι' αυτήν με κάποιον και θα τη χωρίζε. Άλλά με ποιον;

«Ε, και με ποιον άλλο παρά με τον Άλέκο; Μήπως ήξερε, μήπως έβλεπε ή Λόση μ' άλλον;»

Συλλογίστηκε πως έπαιζε: σά—ίστα τις ημέρες, ή γυναίκα του κι' ο φίλος του μισήν ή βλεπόνταν πιο συχνά κι' όλοσρόθυμα. Μέναν κι' οι δυο τους. Παισι Παρθενονογείο του πατέρα του έτοιμάσαν κάποια γιορτή, κάποια παράσταση, κι' είχαν προσκαλέσει και τη Λόση να λάβη μέρος. Πήγανε λοιπόν εκεί και με τον Άλέκο για τις δοκιμές. Πήγαν κι' ο Τόνης βράδυ—βράδυ και την έπαινε. Και μάλιστα, που δεν είχε βρει εκεί τον Άλέκο, τώρα ήταν σχεδόν βέβαιος πως στις δοκιμές παρουσιάζονταν κι' αυτός, μόνο έφρονταν να φύγει νωρίτερα, γιατί όχι και να βρεθεί;

«Έγινε σου, συλλογίστηκε κι' αυτό θα το μάθουμε άσχημα. Σεις λογαριάζατε χωρίς τ' όνειρο που προειδοποιεί!...»

Τό βράδυ, τ'όσσε άπ' τη γραφείο του μιν ώρα άρχίτερα και πήγε ίσα στο Παρθενονογείο. Η πόρτα δεν είχε τελειώσει. Η Λόση καθόταν σε μιν άση, με μόνοντας το μέρος της, και κοντά της ο Άλέκος της κρατούσε και το γέμ...

Δεν είχε, δεν έδειξε τίποτα. Βρήκε μιά δικαιολογία για τον πρόωγο έρχομό του, κάθισε ως το τέλος, κι' έπειτα πήρε τη γυναίκα του κι' έφυγε.

Ο Άλέκος, που ή στενοχωρία του ήταν όλοσρόθυμη, είχε φύγει προωτήτερα, λέγοντας πως είχε κάποια δουλειά.

Στο σπίτι έγινε ή μεγάλη ασηνή. Κι' άπάνο στη ασηνή αυτή, ή Λόση του τ'ά μολόγησε όλα. Είχε, βλέπετε, κι' αυτή την «περηφάνεια» της Στέλλας... Δεν τον αγαπούσε πιά, δεν τον είχε αγαπήσει ποτέ. Ο Άλέκος ήταν ο άντρας που της ταίριαζε. Όπως ο Γεώργιος της Στέλλας—άπαράλλαχτα!

Τί καλά που δεν είχαν κάνει παιδιά! Και τί καλά που δεν είχαν φάει την προκοιούνα!

Ο χωρισμός έγινε άνώδυνο. Η Λόση έμεινε στο σπίτι, γιατί τα έπιπια ήταν δικά της κι' ο Τόνης μάζεψε τα ρουχαλίσια του και πήγε στο ξενοδοχείο.

Έτσι δεν ξαναφιλήσε και τη δεύτερη γυναίκα του, άφρότου είδε πως τη φιλούσε σ' όνειρό του. (Τό τέλος στο προσεχές)

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Όταν ένας Άγγλος άποτυγχάνει βάζει, ο Ιταλός στενοχωριέται, ο Ισπανός εινε άπαρηγόρητος, ο Γερμανός καταρρέει με άνακούφιση στο σπουδαστήριό του, ο Γάλλος ξεχνάει γρήγορα και ο Έλιν... συζητεί.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Φ. Σ.

Είς την ώραα φυσιογνωμία της διακρίνεται ή άριστοκρατική της. Σπάνια συναντά κανείς μιά τόσο αιδερία όμορφιά, ή όποια θα έλεγ κανείς, άπεικονίζει εκλεκτικότητα, ευγένεια και λεπτότητα. Σύν κοσμικό εκλεκτό καθίλο ένα λουλούδι διακοσμητικό σπανίας όμορφιάς, έπιδεικνύει διαφανής, φαρφουρένια. Μαλλιά χρυσά. Σιλουέτα χαριτωμένη. Ντυμένη πάντοτε πολύ καλίσθητα. Παρασώλου μ' ένδιαφέρον την μουσική κίνηση. Άγατά πάλι τον χορό και από πάντοτε εινε ή προσοποποίησης της συμπαθητικότητας και της θελαστότητας.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Τετάρτην χορευτική έσπερίς παρή τφ κ. και τφ κ. Διον. Λοδέδου.

Η μαγευτική έπαυσις της Κηφισιάς παρουσίαζε όνειρώδες θέαμα, ό κήπος ήταν φωτισμένος με πολυχρώμα βενετικά φαναράκια.

Μέσα από τα «παρτέρια» των σπάνιων λουλουδιών λυγρούς κορμιαστές, ώραιες και κομψές Άθηναιες, τουλιέτες σε χρώματα άνοιτά, μεταξύν των όποιων το πρώτο ήταν πλέον περιζήτητο.

Αί περισσότερα έν των κεκλημένων κυριών και δεσποινίδων έφορούσαν βέστες χροματιστές, βελούδινες, μεταξωτές.

Πολύ σις μωλαρό από έμιν ντ' έτέ, έφορούσε ή άρκατοτή κ. Αικ. Ματζών και ένσυνιδέστο έξάσια με την λευκή τουαλέττα της.

Ένας συναγωνισμός κομψότητας και όμορφιάς α κυρία Ζαλωάστα με πρόσχη έμπομε τουαλέττα, άρουά με ρός, Στ. Πεσματζόγλου με μαύρα, Μπαζοπούλου με πράσινα, Άλ. Χωρέμη έπίσης πράσινα.

Χορός ζωνοτάτος, π'αξ πολύ ευχάριστη, ή νεολαία που έγόνεσε άνωσταση μέχρι της 4ης πρωϊνής, συμπεριελάμβανε τας δύο δεσποινίδας Δ. Λοδέδου με άσπρα, δύο σπάνια λουλούδια όμορφιάς, κα Σ. Βιάζου, δεινήν χορεύτριαν, δας Πιπιάσσα, ή μία πλέον γλυκά από την άλλη, δα Έλλη Πεσματζόγλου, ένα ώραίο «Γ'αρέ», δα Άπέρην, δα Θεολόγη, δα Άνδρυσάκη, με άσχημη κομψή τουαλέττα.

Θάμια γρηπνευής όμορφιάς ή οικοδέσποινα, ής έφερε τουαλέττα «βέρ-ντ-ν», με σπανία «κού», την όποια άνεδείκνυε περισσότερον ή λυγρή κορμιοστασία της.

Επίσης παρενέβησαν Έπατετραμένους Ισπανίας και ή κ. ντ' Άμια, φέρουσα χαριτωμένη και διακοσμητική τουαλέττα μαύρη με κανένα λουλούδι, ή όποια έφάνταζε περισσότερο στην φρενιδία σιλανέτης της, Ναυαρχος και κ. Παπαρηγοπούλου, κ. και κ. Μαλαμίδου, κ. και κ. Μενεζή, κ. και κ. Σακελλαροπούλου, κ. και κ. Μ. Μελά, ής ήτο μεταξύν των πλέον χαριτωμένων έμφανίσον με μουσελίνα

και κ. Μενεζή, κ. και κ. Στ. Λοδέδου, κ. και κ. Σαροντή, κ. και κ. Στ. Φωτιάδου, κ. και κ. Τατρίδου, κ. και κ. Βιάζαλη, κ. και κ. Άνδρυσάκη.

Και οι κ. κ. Μπότης, Ράλλης, Έμπεριώδης, Φίλων, Μαλαμίδας, Χατζηλάζος, Άρσαντιδής, κλπ.

Μια κομψή κοσμική δεξιοσύνη της παρελθούσαν Πέμπτην παρή τφ κ. και τφ κ. Δ. Βασιλειάδου.

Η οικοδέσποινα κομφοτάτη, με μουσελίνα «άμυρικό», σε έ-ξέπια γαλαμιά.

Η ένδιαμμένη έπαυσις με τις άνθημένες βεράντες, παρουσίαζε φαντασμαγορικό θέαμα.

Άρκατά τραπέζια μερσις, Χορός ζωνοτός.

Μεταξύν των κεκλημένων διακρίνεται κ. και κ. Λαδά, φέρουσα κομφοτάτη άσχη τουαλέττα, κ. και κ. Ζαζόρη τουαλέττα μελέ και κ. και κ. Διαμαντοπούλου, πολύ όμορφη, με ρός και πράσινο έμπομε.

Δύο προφανείς έμφανίσεις, αί δες Έντα και Λία Γ. Μαζοκέτη με κομψιστάς τουαλέτες, ή μία λευκή όργανο και ή

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσοτερικόν δι' έν έτος Δρχ. 150 ΙΙ Έξωτερικόν Δρχ. Άγγυλλας Μία Έξάμηνος 80 ΙΙ Άμερικης 60 Άλάρια 6. και δι' όλην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτησία συνδρομή Σελίνια 30. Αί έπιστολαί και τά χρηματικά έμβόσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον Ίδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τμή έκάστου φύλλου Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York U. S. A., έν Αιγύπτω - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικόν Κογκό ο κ. Γεώργ. Άντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo - Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δι' την κατά φύλλον πόλην του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΚΟΡΗ

Κάποτε ο άδελφός του βασιλέως της Γαλλίας Έρρίκος Γ'. κατέλυσε, περαστικός από ένα χωριό, στο σπίτι ενός χωρικού και του ζήτησε, άσπαικνόμενος, την κόρη του για γυναίκα.

Ο οικοδέσποτης του απάντησε ότι ή κόρη του δεν ήταν αξία μιάς τέτοιας τιμής. Τότε ο άδελφός του βασιλέως τον πέταξε έξω και κράτησε μαζί του την νέα, την όποια έκανε διά της βίας δική του.

Κατόπιν την παρέδωσε στους άκολούθους του, οι όποιοι την υποχρέωσαν να καθήση στο τραπέζι πλάι τους και να διασκεδάσει.

Η κόρη στην άρχή ύποκριθηκε την άταραχη και δέχτηκε να λάβη μέρος στο συμπόσιό τους, άκούγοντας χωρίς διαμαρτυρία τά άσχημα λόγια που της έλεγαν.

Άλλά σε μιά στιγμή που ο άδελφός του βασιλέως είχε σκίσει στ' αυτή του ύποκρίστού του και του κηρύχισε καί, άρτασε απ' το τραπέζι ένα μαχαίρι και το βύθισε με τόση όρμη στο στήθος του, ώστε ο έκδιστής της ξεψύχησε άμέσως.

Οι άκόλουθοί του κατόπιν, θέλοντας να εκδικηθούν τον θάνατο του άρχηγού τους, την έπασαν και την έσκότωσαν.

Άλλά ο πατέρας της νέας κατάρθεσε να έξεγείρη τους κατοίκους της περιφέρειας και να σκοτώσει όλους τους άκόλουθους του άδελφού του βασιλέως.

Κι' επειδή το μίσος των κατοίκων είχε έξαφθεί από το έν λόγω περιστάσει, πήραν τά όπλα και έξόντωναν τέσσερα κατ' αριθμόν στρατιωτικά άποστάγματα, τά όποια στήλησαν έναντίον τους.

Άλλ από βελούδο μπλέ—σέλι, με θαυμασία κοπή.

— Πολύ σις έμφανίσαις αί δες Γ. Ταμπακοπούλου με άσπρα, Ά. Λεξανδροπούλου με ρός, Φωρεστή με μπλε καστέλ, Χωροζούκου με μπλε περδόν.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικών του σημερινού μας έξωφύλλου εινε έργο του Όλλανδου καλλιτέχου Ίωσήφ Ίσοάελ, με τον τίτλο «Στην άνορθωσάσας». Ο πίναξ αυτός φυλάσσεται στην Πινακοθήκη του Άμστερνταμ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλούνται θερμώς οι έν Αιγύπτω συνδρομηταί μας, οι κα-θυσπερουντες τας συνδρομάς των, καίς ενδύσων ταύτας εις το έν Άλεξανδρείη γραφείον μας, κα-θίσαν ή προωτήρη καθυστέρησης αὐτῶν θα έπιδεικνύη τον διεψή-κωντα το γραφείον μας τούτο κ. Σωφίην, πρόγμα άδελον, το ό-ποιον, έλπίζομεν, ότι θα άναλή-φουιν οι έν Αιγύπτω φίλοι μας και θα σπείρουν να τον άναλή-ξουν μιάς τόσον μεγάλης ύλικής ζημίας.

H ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολό-τως έκανοποιητικὰς τιμάς πα-λαιά διάφορα έξέλιμα, παντός εί-δους και πάσης γλώσσης, κα-θώς και όλοκληρες έξέλιθητες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Άθήνας.

Α' ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μιά συναρπαστική σειρά

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ

γραμμένη από γ γ ν ο σ τ ο λ ό γ ι ο, επί τη βάσει της αυτοβιο-γραφίας γνωστοτάτου Έλληνοσ άστυνομικού, ό όποιος άφησε έ-ποχή ως άρχηγός της Καταδιώξεως Άθηνών με την δράσι του και τά κατορθώματά του.

Κ α τ ό ρ θ ω μ α π ρ ω τ ο :

«ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ»

Β'.

Επίσης προσεχώς στο «Μπουκέτο» τρία ύπόρχα έλλοτικά μυ-θιστορήματα, τά όποια άποτελούν συνέχεια των άθανάτων «Τριών Σωματοφυλάκων» του Άλεξ. Δουμά, γραμμένα από τον έπίσης μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Πόλ Φεδά:

α' — «Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ».

β' — «ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΘΟΥ».

γ' — «Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΟΡΘΟΥ».

Κανένα περιοδικό δεν έχει την εκλεκτήν και συναρπάζουσιν ύλην του «Μπουκέτου», τη δροσιά του, την ένδιαμρότητά του, την ποιμίλτα του.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΒΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

«Αγαπητέ συναδέλφε,

Σας ευχαριστώ για την αποστολή σας. Διαβάζω με συναρμυμένη καρδιά κάθε μέρα τις φρικιαστικές αφηγήσεις των εφημερίδων. Τι θα μπορούσα να προσθέσω στις τρέσες, ή όποιες ήδη αντηχούν στις τέσσερες άκρες του κόσμου; Η μόνη μου παραρηγορία είνε ότι τα άθωα θύματα των αιμοδόρων αυτών θηρίων που έχουν ανθρώπινη μορφή θα είνε, ελπίζω άκρονήτως οι τελευταίοι μαρτυρες του ελληνικού μεγαλείου, που είνε πειά εξασφαλισμένο χάρις στον ήρωισμό του στρατού και του λαού της Ελλάδος σας. Δεχθήτε τα ένθουσιώδη συγχαρητήριά μου για τις νίκες σας και τις δίκαιες διεκδικήσεις σας και πιστέψετε ότι μένω πάντα ό άφοσιωμένος σας.

Παρίσι, 29 Ιουλίου 1913.

Max Nordau».

Ίδου ακόμα μια επιστολή του σοφού καθηγητού του Πανεπιστημίου Γ. Μιστριώτη. Ο αείμνηστος καθηγητής και άπηνής των ιαλλιαρών διώκτης, ζητάει από τον κ. Φιλαδέλφεια ένα μικρό ρουσφέτι, χάριν μιας αντιπροσώπου του ωραίου φύλου:

«Αξιότιμε φίλε,

Η κυρία Έλπις Κορζή διεκρίθη εν ταίς εξετάσεσι του Άρσκειον ότε έχω ήμην πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής. Παρακαλώ δέ να προστατεύσης αυτήν και διά της μετέρας ψήφου και διά της των υμετέρων όπως διορισθή διδασκάλισσα και θέλετε με ύποχρεώσει.

Γ. ΜΙΣΤΡΙΩΤΗΣ».

Ακολουθεί ένα τεράστιο του άλλου διαπρεπούς διπλωματικού υπαλλήλου και δημοσιογράφου Χρονοπολίτου, του γνωστού διά τας ύπερόχους άνταποκρίσεις του και τας άθροα του στην «Ακρόπολις», με το ψευδώνυμο «Timeson»:

Πάμε ψηλά, πάντα ψηλά, κι αν πέσουμε μια μέρα και συντριφούν τα όνειρα κι' ό πόθος μαραθεί, θα ειπώμε είμαστε και μεις κάποτε σ' άλλη σφαίρα και ζήσαμε μιας ώρας άγγελική ζωή!

Νά ακόμα ένα τεράστιο του καθηγητού του Πανεπιστημίου κ. Ε. Παρού, άφιερωμένο στην κ. Φιλαδέλφειαν:

«Όπως τά δώρα τ' όργανον ό ήλιος σκιάζει,

ένώ τό φώς του τό γλυκόν ό άνθρωπος θανμάζει,

ούτω πρό σου ζηλότυποι αί καλλοναί στενάζουν,

ένώ οι φίλοι έκθαμβοί γλυκύτατα ρεμβάζουν.

Αντιγράφουμε επίσης τό κάτωθι ποίημα του έν Νεαπόλε ποιητού Κ. Τριανταφυλλή, ό όποιος συνηγορεί ύπερ του Δρέυφους έμμέτως:

ΦΟΡΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΩΟΤΗΤΑ

«Ήθελα νάμουν Δρέυφους! Νά φέρω τά δεσμά

(του,

περήφανος νά στέκομαι έν μέσφ των δήμιων,

των μισαρών του δικαστών, των μισωτών τυ-
(όάννων

και ν' άπαντώ άγέρωχος στάς τώσας των πλε-
(κτώνας:

Είμαι άθώος, άθλιο! Καί σάς οικτείρω, ψεύ-
(σταί!

Ποίος θνητός απέκτησε του Δρέυφους την δό-
(ξαν;

Τίνος θνητού τό όνομα απέκτησε την φήμην

του νέου τούτου μαρτυρός των τέκνων του Δο-
(γιάδα;

ΣΤ'.

Α σήμερα μια άκόμα σελίς από τό πολύτιμο Λεύκωμα της αείμνη-
στου Βήτας και του κ. Άλεξ. Φι-
λαδέλφειος.

Αντιγράφουμε πρώτα-πρώτα μι-
άν επιστολή του γνωστού Γερμα-
νού φιλοσόφου Μάξ Νορντάου,
πρός τον κ. Φιλαδέλφεια, άπευθυ-
νομένην και σχετική με τις κα-
τά τό 1913 λαβούσας χώρας σφα-
γας των έν Τουρκία όμογενών:

«Η Θεοτόκος

(Ξυλογράφια της κ. Λόντι, ελληνίδος την
καταγωγήν και σκώλου διαπρεπούς Γερ-
μανού ζωγράφου. Άπό τό Λεύκωμα του κ.
Άλ. Φιλαδέλφειος).

«Ανάπανσις

(Σκίτσο του ζωγράφου Ν. Λύτρα.
Άπό τό Λεύκωμα του κ. Άλ. Φι-
λαδέλφειος).

Ο κόσμος όλος συμπαθεί, ό κόσμος όλος κλαίει
εις τά δεινά μαρτύρια που πάσχει πέντε χρόνια.
Πλήν διατί τά δάκρυα; Τι όφελούν οι θρήνοι;
Τόν δίκαιον δέν τόν θρηνούν, πλην τόν θαυμάζον μου.
Κλαύσατε μάλλον, κλαύσατε την τύχην της Γαλλίας;
όπου κατέπεσαν οίκτρώς από τοσούτον ύψος!
Τού Δρέυφους τό όνομα θα ζήση αιώνας
και θέ να είνε προσφιλές εις όλον τάς καρδίας.
Ίσως μια μέρα, με καιρό, στής Ρένες τό μουσείον,
μαζύ με τ' άλλα λείψανα της δόξης και του αιώρος,
θα λέγονται οι όδηγοί στους ξένους διαβάτες;
— Αυτή είνε ή άλυσσος που έφερεν ό Δρέυφους!
Και πάσα ευγενής ψυχή έν δάκρουν θα χύνη
και θα φιλή την άλυσσον μ' ευλάβειαν βαθειά,
όπως φίλοις του σταυρού οι ευνεθείς τούς ήλως!

Ίδου ακόμα ένα ποίημα του μεγάλου ποιητού μας κ. Κωνσ. Πα-
λαμά, άφιερωμένο στην αείμνηστη Βήτη Φιλαδέ-
λφειαν:

1.

«Ένα πρωί λυπητέρα στά πόδια μου γυμνής

άγνη—άγνην άπάντησα του κάμπον μαργαρίτα·

— Άνθος φτωχό, ποιά στροφή τά φύλλα εν

(καρδία;

— Ζηλεύω έν' άνθος πλούσιον...—Και πώς τ

(λένε;—Βίτε!

2.

Είσαι ταιράκι του Μαριού και του Άγγελίου εν

(μά;

τριανταφυλλένια εν' όλα σου, πρόσσω, χροιά,

(χέλι;

τριανταφυλλένια μουσική σκορπίζεται από σου

τριανταφυλλένιον είσαι θεού τριανταφυλλένια

(γέννα;

3.

Στολίζεσαι με φόρεμα τριανταφυλλί κι' άόκνη

ή νεότη σου έχει φόρεμα τριανταφυλλένια σου.

Και μέσα στο τραγούδι μου κι' έχω σέ καρ

(ούτω;

σάν πεταλούδα ροδίνη μέσα σέ ρόδον κλάμα.

4.

Κορμί που κάθε χρώμα του γλυκόν είνε σόν τι

(μυλ;

και που λαδώνει κάθε σου γραμμή σόν τη σέτα

άνώτερο κι' άπ' την ψυχή που δίνεται όν τι

(μει;

«Ήδη άς σέ κράζουμε κι' άς μη σέ ξαναπείν

(Βίτε!

5.

Νά γεννηθής αν τύχαινε σ' άρχαιο καιρό, σπ

(χάσει!

ό Πραξιτέλης θάπαιρνε από την άμορφία σου

και θάκανε σέ μαρμαρό την ανθισμένην Ήβη.

Έσένα σούπρεπε έκκλησία και σπύτι έσένα κρύει!

6.

Γυναίκα ή κόρη θα γενή, τ' άνθος καρπός θα γινή,

θα δώξης, ήλιε, την αγνή, και, άέρα, τη γαλήνη,

θάρρη και τό φθινόπωρο... Ποιός έξέρε! Μή εν

(έσται;

Στό σκοτεινό τραγούδι μου πάντα όπως είσαι τί

(σαι;

Τέλος δημοσιεύουμε ένα θαυμάσιο ανέκδοτο ποί-
μα του άλσημονήτου Κερκυραίου ποιητού Γερ. Μα-
κορά, άφιερωμένο στην κ. Αικατερίνη Βελιστιάνη.
Τό ποίημα αυτό είχε την ευγενή καλωσύνη να μας πα-
ραχωρήση ό κ. Θ. Βελιστιάνης.

Τεχνίτη με έβάφτισες και λές να γράψω άόκνη,

μά σκιάζομαι, μικρούλα μου, μήπως άλλάξεις γούλι.

Μά της βουλής σου ή δύναμι με τρώει με περσί,

που φεύγει ό στίχος άθελα και σάν πουλί περσί.

«Σύρε, του λέγω, φίλσηε της λυγερής τό χέρι

που σ' ένα πλούσιον Λεύκωμα φωλιά θα σπ' περσί

(φίση;

Πόσοι, μικρό πετούμενο, θα σέ φθονούν, ώ πόσοι

άν κι' ή μικρή καρδούλα της θεατή φωλιά σου

(δώσει;

1888.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΩΡΑΙΑ ΦΕΡΡΟΝΙΕΡΑ

Ε'.

ΙΣ τό προηγούμενο φύλλο είδαμε, ότι ό βασιλεύς της Γαλλίας, Φραγκίσκος Α', άπήγαγε με άνθρώ-
πους τον την ωραία Φερρονιέρα και της παραχώ-
ρησε γιά κατοικία της ένα λαμπροστολισμένο μέγα-
ρο στην όδον Ζυλεκέρ, τό όποιο όμως κατώρθωσε να
ανακαλύψη, ύστερ' από πολλές έρευνες, ό δικη-
γός Φερρόν.

Κάθε βράδυ λοιπόν, μόλις τό σκοτάδι σκέπαζε
την πόλιν, ό άπατριμένος σκύρος, χουμένος μέσα στον μανδύα του
και με τό καπέλλο κατεβασμένο ως τά μάτια, τραβούσε γιά την όδον
Ζυλεκέρ, καθόταν ολόκληρος ώρες ύπρος στο μέγαρο της εύνοισιμέ-
νης το βασιλείας και παρακολουθούσε τό καθετί που γινόταν εκεί
μέσα.

Έτσι, όταν ό βασιλεύς δεινιούσε στην κατοικία της άγατημένης
του, μαζί με τους φίλους του, ό Φερρόν τό καταλάβαινε από τη φο-
ταγήνη του μεγάρου. Όταν πάλι μόνο ένα παράθυρο, τό παράθυρο
της κρεββατοκάμαρας του μεγάρου ήταν φωτισμένο, ό Φερρόν είχε
πιάσει πως ή ωραία Φερρονιέρα ήταν μόναχη της.

Είνε μόνη της! φρόνιζε τότε με λαχτάρα ό άπατριμένος δικη-
γός.

Αυτό όμως δέν ήταν παρά ένας λόγος, γιατί έπληρχαν παντού ύ-
πνέτες κι' ένας μεγαλόσωμος γρονθός φύλαγε πάντοτε στην είσοδο
του μεγάρου της πανοικίας εύνοισιμένης Φραγκίσκου του Α'.

Ο βασιλεύς είχε λάβει σχετικώς όλες τις προειρύξεις, επί πλέον
ότι είχε φράξει τό παράθυρο της κρεββατοκάμαρας της ωραίας του
με αιδεμένα κάγκελλα.

Κάθε φορά που έβαινούσε άπ' τό γραφείο του γιά τό σπίτι του,
ό Φερρόν έφερνε ένα γυρό στο μέγαρο της Ίωάννας, προχωρώντας
σφιχτά στον τοίχο και παρατηρώντας με προσοχή τόν κήπο του τό
την όρμη.

Ο γέρο δικηγόρος είχε προσέξει, ότι στον τοίχο του κήπου ήταν
μία περσίδα από σανίδες, ή όποια μπορούσε, χωρίς δυσκολία, να
παράσση. Άλλά κι' αν παραβιάζονταν, τί θάβγαινε πάλι με τούτο;

Κ' έτσι ή μέρες περνούσαν χωρίς να παύνη ό Φερρόν καμιά
θυμική άπόφασι, αλλά και χωρίς να ληστούνη ή φοβία της έκδικη-
σας που είχε μέσα του.

Μά νύχτα, κατά τά τέλη Σεπτεμβρίου, —τέσσερες μέρες μετά
την άπαγωγή της Ίωάννας— ό Φερρόν σκεόταν, κατά τη συνήθειά
του, στην πόρτα του κήπου του μεγάρου της τέως σκύνου του.

Έξωθεν γύρισε έκκληρικός προς τό κατώφλι ενός παλιού γειτονι-
κού σπιτιού, άπ' όπου άκούσε να του μιλούν:

—Καλησπέρα, κύριε Φερρόν! Μπορείτε να μου παραχωρήσετε
μηνίς ώρας προσέλευσι και άμειβή είκοσι χρυσόν τάλληρον γιά να
σας πώ ό τι θέλετε;

Η φωνή εκείνη ήταν άνδρική, αλλά ό δικηγόρος δέν μπόρεσε να
έξωρση καλά στο σκοτάδι τό πρόσωπο που τον έφώναζε.

Δέν με γνωρίζετε, έξακολούθησε ό άγνωστος. Άλλά τί σας
πείθει γι' αυτό, αφού τό ουσίω-
δες είνε να σας υπηρετήσω; Ού
σας πώ όμως και ποός είμαι, γιά
να έχτε άπόλυτη έμπιστοσύνη σέ
μου. Έλάτε όμως μέσα, γιά να
μείνωμε ειλενθερα...

Ο Φερρόν έκαμε ένα βήμα,
αλλά σάηκε γιάτί φοβήθηκε
μηνος τοί είχαν στήμένη καμ-
μιά παγίδα.

—Και έν πρώτους, πώς με
γνωρίζετε; ρώτησε τον άγνωστο.
—Είχα την τιμή να σας δώ
στον περσάτο μαζί με την γυ-
ναίκα σας..., άπάντησε εκείνος.
—Α...!

—Δεύτερον, έμαθα, όπως κι'
έλε τό Παρίσι, πόσο άγατούσα-
τη τη σκύνό σας και πόσο σας
ενοχλούσε ή άπαγωγή της εν μέ-
νους του βασιλείου. Μολταύτα,
μπορείτε να τρυφώσετε ολόκλη-
ρους μήνες έξω άπ' αυτό τό μέ-
γαρο, χωρίς να κατορθώσετε τί-
ποτα...

—Και άναλαμβάνετε εδόν
μηνίς τών ρώτης, πληρώνοντας
πληρωμένους ό Φερρόν. Κ' έν
πρώτους, πές μου: Έξέρεις τί
είσαι;

—Εκδίκησι!... άποκρίθηκε σγιά ό άγνωστος.

Ο δικηγόρος δέν έδίστασε πειά και προχώρησε μέσα στο σπίτι
του άποσπασμένου συμμάχου του.

Ο άνθρωπος αυτός όνομαζόταν Κλαύδιος Κορά κι' ήταν άλλοτε
υπάλληλος των σταύλων του άνακτορου Τουρνέλ, αλλά είχε διωχτεί
από την ύπηρεσία του γιά λόγους άμελείας και κακής διαγωγής.

Καθώς είνε στον Φερρόν, αγαπούσε με περιπάθεια τό κρσσι, τά
χαμιά και τις γυναίκες και άποσπρεφόταν τρωερά την έργασία.

Ο δικηγόρος τον άκούσε με προσοχή να διηγείται τις περιπέτειές
του, αλλά στο τέλος δέν έβαστήχηκε και του είνε:

—Καλά, έμαθα ποός είσαι. Είνε πειά παρός να μου εξηγήσης
κατά ποόν τρόπο θα με βοηθήσης να έκδικηθώ. Έχεις πράγματι τί-
ποτε σοβαρό να μου πής;

—Ναι.

—Τί θα μου πής λοιπόν; Μίλα...

—Θά σας ύποδείξω τον τρόπο, με τον όποιο ή γυναίκα σας μπο-
ρεί να τά χιώσει με τον βασιλέα, άν κι' τ' όνειρό της είνε να γίνη
βασίλισσα...

—Αλήθεια; Λέγε λοιπόν... Λέγε, γιάτί διατάξεις;

—Ω, ώ, είνε πολύ άναπόμνηος, βλέπω...

—Λοιπόν, περιμένο, κρέμονα άπ' τό σπάκι σου...

—Καλά, κι' αν σας ειπώ αυτόν τον τρόπο, τί θα γίνη;

—Αυτό πειά είνε δική μου δουλειά.

—Ναι, αλλά πόν σας πώ ό τι θέλετε να μάθετε, πρέπει...

Ο Φερρόν, κοιμόντας γιά ποιά αίτια διατάζε ό Κορά, έδγαλε
τό βαλάντιο του και τώρριζε επάνω στο τραπέζι.

—Πάρε τριάντα τάλληρα, του είνε. Είσαι εύχαριστημένος τώ-
ρα; Λέγε λοιπόν...

—Καλά, θα σας πώ τά πάντα, άποκρίθηκε ό πρώην σταυλτής,
κάνοντας μια βαθειά ύπόκλιση. Ίδου περί τίνος πρόκειται, κύριε. Γιά
ποό λόγο μιλώμε κανείς με τη γυναίκα του; Ή, γιά να με κατα-
λάβετε καλύτερα, γιάτί ζητάτε έσείς να έκδικηθήτε τη γυναίκα σας;

—Γιατί κι' άπάτησε!

—Πολύ καλά. Ή, δέν μαντεύετε ποό θέλω να καταλήξω;

—Όχι.

—Ακούστε το λοιπόν. Η ωραία Φερρονιέρα άπατά τον βασιλέα!

—Τόν βασιλέα; Λές ψέμματα!...

Τό πρόσωπο του Κορά πήρε άμέσως ειρωνική έκφρασι.

—Κι' ό ίδιος ό βασιλεύς αν ήσαν, είνε στο Φερρόν, πάλι δέν θ'
άμειβάλλες τόσο πολύ... Μοιρέ υπάκοο!... Έστε είσαι τόσο βέβαιος
γιά την ήθη της κυρίας Ίωάννας;

Ο Φερρόν δάγκωσε τά χείλη του. Η παρατήρησι του Κορά ήταν
πολύ σωστή και άπορούσε κι' αυτός πώς είχε πέσει σέ τέτοια γκάφα.

—Λέγε..., λέγε..., επανέλαβε με άνυπομονή.

—Ίδου πώς έχον τά πράγματα, έξακολούθησε ό συνομιλήτης
του. Μά που ή Ίωάννα άπάτησε έσάς, τον σκύνό της, νομίζετε ότι
θα ήταν δύσκολο ν' άπατήση και τον βασιλέα; Έπειδή δέχτηκε και
την έλπεσε ό βασιλεύς, φαντάζεστε ότι τον άγαπούσε κάπως; Μπο-
ρεί να τώκαμε από ένα καλό
πείσμα... Έτσι συμβαίνει πάντα
στις γυναίκες. Τις έξω έγω...

—Τελίμως! φώναξε με κά-
ποια έξαση ό Φερρόν. Μπορείς
να μου άποδείξης κατό που ει-
πες πρό δέχον;

Ο Κλαύδιος Κορά επάκωθησε
άπ' τη θέσι του και κάπαζε από
ένα σπασμένο τζάκι τον σκύνο.

—Κοντεύει να έμπερσώ, εί-
πε. Σέ λίγες στιγμές θάμαι σέ
θέσι να βεβαιώσω τους ισχυρι-
σμούς μου...

—Πώς;

—Αγνοώ τις σας τον κόμη-
τα με Βουιντόν που θα βγαίνη
απ' την πόρτα του κήπου του
μεγάρου της ωραίας Φερρονιέρας.

Τόν κόμητο Βουιντόν; Εί-
σαι βέβαιος γι' αυτό;

—Όπως σας βλέπω γιά με
βλέπετε. Έδούλενα άλλοτε στον
σταύλον του Τουρνέλ, όπως σας
είπα, και γνώριζα όλους τους ευ-
γενείς της Αβύτης...

Στό έρχόμενο φύλλο θα δώμε
πώς ό Φερρόν ένεσώλευσε την
καταγγελία του Κορά και πώς έ-
πραγματοποίησε έν μέρες την έκ-
δική του.

Τ' όνειρό της είνε να γίνη βασίλισσα!...

Τ' όνειρό της είνε να γίνη βασίλισσα!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΑΣ ΟΥΦΕΤΑΙ Ο ΑΙΤΙΟΣ

— Μεθύστακα! Γιατί ποτε δεν είσαι!... Πήγαινε από δω!...

Ο Νικόλης δεν είχε τίποτα. Έβλεπε το κεφάλι του σαν την χελώνα, μέσα στους ώμους του, έσκυψε και τράβηξε προς τον κατήφορο, χτυπώντας πάνω στις πέτρες του δρόμου, με τα χοντρά και στρουγγυλά παπούτσια του.

Έρμος πειά στον κόσμο, τράβηξε να βρή το θάνατο...

— Μεθύστακα!... Κι όμως δεν ήταν μεθύστακας! Από μικρός μάλιστα δεν έβαζε στο στόμα του κρασί. Κι αν τώρα έγινε μεθύστακας, τον έκαναν οι άνθρωποι. Από τότε που βίαιους τον έδωσαν και τον περιφρονούσαν, έφημος πειά και δύστυχος στον κόσμο, έτραβηξε να βρή το θάνατο και βρήκε το ποτήρι...

Έκείνο τον συντρόφειο, τον παρηγόρησε, τον έκανε να λησμονήσει και τον έφραγε!...

Έκείνο του ζωντανέμου παλιές εικόνες της ζωής του, παλιές λαχτάρες του και φαντασίες που του τις άνασταναν σαν αληθινές μεροστιά του.

Ήταν νέος κι αυτός κι ώραιος μιά φορά.

Είχε μητέρα που με μόσκο τον ανάθρεψε και κάθε Κυριακή κι επίσημη γιορτή τον στόλιζε και καθάρσιό τον άφαινε να βγή στο δρόμο.

Πού να ήταν τώρα να τον δει, ντροπή της κοινωνίας, κι απόδωγμα και περιφρόνησι!...

Ήταν κι αυτός νέος, είπαμε, κι ώραιος μιά φορά. Τεχνίτης για τη δουλειά του περιζήτητος. Ότι έδωσαν από τα χέρια του, ήταν καλά βγαμμένο. Είχε και το σπιτάκι του, είχε και το νοικοκυριό του. Κι έτσι, καθώς και διαλεχτός καθώς ήταν, αγάπησε. Αγάπησε κι αγαπήθηκε. Αγάπησε την Έλεντισσα του παπιά, που ήταν σαν μπουμπουλάκι από τριαντάφυλλο, που προστάδαε μιά αναστασία αινιό!... Σαν έβγαζε από το παρθένο της να τον δει, κατέβαινε ο οδοντός στα πόδια του. Σαν πρόβαλε στην ταράτσα, όλα λουλούδια, σαν πήγαινε στην εκκλησιά, η εκκλησιά δεν ήταν εκκλησιά, ήταν Παράδεισος κι άγγελοι!...

Σαν τη μαμαροκολόνα, στέκεις μέσ' στην εκκλησιά, και μαραίνεις και ζουλαίνεις νέους, γέροντες και παιδιά.

Έλεγε το παλιό τραγούδι. Αλλά για το Νικόλη, η Έλεντισσα δεν ζούλανε ενόψει, γέροντες και παιδιά, αλλά και τους άγιους άκοιμα!... Ζωντανέαν, θαρρείς, τα μάτια τους, για να τη δώσουν!...

Αλλά την Έλεντισσα του παπιά τη ζήτησε άσφαρι ο μηχανικός του τόπου κι ο παπιάς δεν ήθελε καλύτερο γαμπρό. Φαινόταν δε πως με τον καιρό συμφώνησε κι η Έλεντισσα. Σέχασε την αγάπη της, την πρόδωσε.

Τραγουδούσε, αναστέναζε, έκλαιγε ο Νικόλης: Παπαδοπούλα του παπιά, μ'η σου τον κάνω τον παπιά, αγάπαμε κι έμένα, χωρίς μαλλιά και γένεια! Μά τίποτε... Τίποτε!... Η Έλεντισσα του παπιά δεν τούδινε πειά σημασία.

Άφησε τότε τη δουλειά του ο Νικόλης και γύρισε τις νύχτες σαν τον παλαδό, έβλεπε στον άπάνω κόσμο ζωντανός, τα μάτια του πήραν μιά λάμψη σκληρή, έξη, επίφοβη.

— Βοή άμάν, βοή Νικόλη, του λέγανε οι φίλοι του, και δεν χαιδάν η γυναίκες!... Ός που μιά μέρα που περνούσε γελαστός, κοινωνικός, λαμπώντας κι εύχαριστημένος ο κύριος μηχανικός, ο Νικόλης, χωρίς να καταλάβει πως, τότε, κι από τι, τον χτύπησε.

Πού τον χτύπησε; Δεν ξέρει... Βαρειά τον χτύπησε; Ούτε τότε, ούτε και ρώτησε για να το μάθει!...

Φυλακή, δικηγόροι, δίκες, έξοδα. Πάει το έργοσπίρι. Μαράθηκε η λεβεντιά. Μαύρισε η καρδιά του. Δικαστήρια Έλληνικά! Τού τούπου. Χωρίς ψυχολογία και μελέτη του έγκληματος. Νόμοι, άρθρα, και παράγραφοι. Ίδων... Σκεφθέν... Διά ταύτα...

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Ήταν τον δικάσανε, τον καταδικάσανε. Για εαλίως! λέει. Τρέχα-γύρευε.

Όταν βγήκε ο Νικόλης απ' τη φυλακή έβρεξε... Έβρεξε και βιολιά χτυπούσαν στο σπίτι του παπιά Παπαδοπούλα... Ο Νικόλης επέσπευξε από κεί.

Τα παράθυρα, που άκτινοβολούσαν άλλοτε σαν οδοντοί γι' αυτόν, τώρα φεγγαροβολούσαν γι' άλλον. Η ταράτσα που δημιουργούσε άνοϊξεις στη ζωή του, είχε τώρα γεμάτη από κόσμο μαύρο και πυκνό, που εύχεται στους νεογνούς και στον παπιά.

— Στερεωμένα! Να σου ζήσουν!... Γύρισε ο Νικόλης να πιά στο έργοσπίρι του, αλλά το έργοσπίρι είχε πουληθεί.

Ένα ταβερνάκι φώτισε στο γυαλό την άρη... Μπήκε μέσα, καθιστέρισε, του έπαινε μιά καλησπέρα και ούτε τον ξανακάνε να κανείς, αυτόν που πριν κολακευόντουσαν ποιος θα τον πρωτοείχε στη παρέα του!...

Πόσο απαλά και στοργικά χάιδε τα χάλικα της άκρογαλιάς. Ο Νικόλης βγήκε έξω και την κτύπησε.

Θυμήθηκε της μάνας του το χάιδεμα. Έτσι κι αυτή, άπαια στοργικά τον ένανούσε και τον άποκοιμίζει στην άγκαλιά της. Σο ήθελε να γείρει δίπλα της να κοιμηθεί, ν' άνασταί, να έρη στη ματωμένη του καρδιά, το καρμίο μετωπό του!...

Κι άποφάσισε να παραδοθεί στη τύχη, να πείσει να πει, αλλά πριν πει, τη ζωή θέλησε να μεταλλάξει για να έρη να μείνει στο νέο του, άπειρο ταξίδι...

Κι έπαι μονορούφι το ποτήρι, και άπαράγγειλε στον κάπια. Από πάνω τα βιολιά χτυπούσαν στο τι της Έλεντισσας. Ήξερε και το τραγούδι κι που χτυπούσαν το γαμήλιο: Μην την μαλώνεις πέθερά, και σ' παρακονιάδα, γιατί' είν' παραπονιάδα, κι' άλλαγα από τη μάνα...

Νόμισε πως το λέγανε γι' αυτόν και τη θάλασσά του το τραγουδούσαν από κεί ταξά και δεύτερο ποτήρι. Και το τραγούδι συνεχίζονταν:

Δεν θα σ'αξ την μαλώνουμε, είν' η γνώμη μας καλή, δεν θα την ένοχλούμε, και θα την αγαπάμε!...

Ο Νικόλης διέταξε και τρίτο ποτήρι. Σέ κάθε ποτήρι και μιά νέα ζωή έπαινε και κινολογούσε στο άμα του. Νέες δυνάμεις φύλλαζαν στην καρδιά του, σπινθηρούσαν από το πνεύμα του και σε μιά νέα ύπαρξη βαρύνονταν τός του.

Και έπαινε, έπαινε, σαν να οροφούσε νέα ζωή, νέες έλπίδες, νέα δυνάμει!... Η θάλασσα δεν άκουγόταν πειά. Θά νόμιζε κανείς πως μάριζε τα γαλανά φορέματά της με τις λευκές, χιονάτες νταντέλες στις άκρες τους, κι' έφυγε μακριά. Μιά νέα κόκκινη ζωή πλημμύριζε το πνεύμα του άποδοιμμένου...

Ή, πόσα πράγματα έπληνθάναν από της ζωής του τα κατάβατα και ζωντανέψαν με το κρασί!

Ή μάνα του, η Έλεντισσα, το παρθένο, γαρόφαλα π' άνθίζουν, ο παπιάς να εύλογη τον γάμο τους, ένας μηχανικός στη φυλακή, μιά θάλασσα να παίξει όργανα, την εδνχία του ν' άκοιτανιάση...

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

Και διάταξε κι' άλλο, κι' άλλο και δεύτερο, και

...Και παραστάρησε και έβρι το ποτήρι...

Τα όργανα βαρούσαν!...

Αμα έπρόβαλε αυτή όλα άσφια, όλα έλαμπαν!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΊΨΕΝ

(Όπως την άφηγείται ο ίδιος)

...Και παραστάρησε και έβρι το ποτήρι...

Έρρικος Ίψεν, ο μέγας δραματικός συγγραφέας της Νορβηγίας, του άποίου άρκετά έργα μεταφράστηκαν και παίχτηκαν στον τόπο μας, γεννήθηκε στα 1828, την ίδια χρονιά κατά περίεργη σύμπτωση με τον Λέοντα Τολστόη, και πέθανε στα 1906, σε ηλικία άγδόντα περίπου έτών.

Ο Ίψεν κατήγετο από μιά οικογένεια παλαιών ναυτικών, αλλά ο πατέρας του ήσυχόετο με το εύπλοιο των καυσοξύλων, στο άποιο τον έβουθησε στην άρχη κι' ο μικρός Έρρικος. Η μητέρα του, αντίθετος προς τον φαι-

νό και είρωνα πατέρα του, ήταν μιά γυναίκα σιωπηλή και σκεπτική και πολύ θρησκή.

Οι γονείς του Ίψεν ήσαν άρκετά εύποροι και άτελείμaban μεγάλης επιμέλειας από τους άποικους του Σκίεν, έκ της μικρής νορβηγικής πόλεως όπου γεννήθηκε και πέθανε τα πρώτα του χρόνια ο περίφημος δραματογράφος. Ίδων τί γράφει για την παιδική του ηλικία ο ίδιος ο Ίψεν, σε κάποιον συμπατριώτη του και διογρφο του:

Πρώ έτών, όταν έγινε η μετονομασία των άδων της γενεάς πόλεως μου, έμαθα από τις έφημερίδες πως ένας δρόμος πήρε τ' όνομα μου. Αλλά καθώς μου έπαιαν μερικοί άξιόπιστοι τελεσιδωτές, ο δρόμος αυτός άδηνει από την άγορά στο λιμάνι, και έγω ούτε έχω γεννηθεί ούτε κατοίκησα ποτέ στο δρομο αυτό.

Τούναντίον είδα το φώς της ζωής σ' ένα σπίτι που έρισκάνον στην εκκλησιά, της οποίας το ψηλό καμπαναριό μου άίκανε πάντα την προσοχή. Δεξιά μας ήταν το κτίριο που έασάν άλλους τους καταδικούς, άριστερά το Δημαρχείο, το δεμαστήριο από το άσπλο των φρενοπαθών.

Επί πλέον στο μέρος αυτό άκουγόταν διαρκώς ένας ύποχθός και φρερός κροτός που γέμιζε τον άέρα κι' έμοιαζε με γυναικίους στεναγμούς και γοερούς θρήνους.

Καθώς εξακριβώσα άργότερα, η άλλόκοτη αυτή συναυλία προερχόταν από το πέσιμο των καταρακτών και το θρηνητικό ήχο των πριονιστήριων που άουλευαν έξω από την πόλη, κι' άκουρόνταναν σε μεγάλη άπόστασι.

Το σπουδαιότερο μνημείο της πόλεως ήταν η εκκλησιά της. Η καλή εκκλησιά του Σκίεν είχε και τον περασμένο αιώνα άπο άποσεία μιάς καλογρηάς, η όποια τιμωρήθηκε με θάνατο. Ανοικοδομήθηκε πάλι κατόπιν και συγχρόνως άνοιχτηκαν γύρω της κανονικοί εύρύχωροι δρόμοι.

Εκείνη την έποχή η πόλη μας άπόχρησε κι' έναν πανύψηλο πύργο, στον όποιο άγρυπνούσε ένας φυλακας, ποίχε μαζί του κι' ένα μαύρο σκύλο. Ο φυλακας αυτός έμεινε πάντα στον πύργο, από ένα μικρό παρθένο του όποιου άνηγγελλε στους κατοίκους τις ώρες της νύκτος. Αλλά μιά νύχτα χειμωνιάτικη, στις 31 του Δεκέμβρη, έγω άνήγγελλε ότι μήπως ο κανονισμός χρόνος, παραπάτησε, έπαισε κάτω κι' έγινε κομμάτι!...

Από τότε δεν έβρέθηκε κανένας να τον άντικαταστήσει και το παρθένο του πύργου, άπ' το όποιο είχε γρημεστεί ο φυλακας με τρώμαζε όσες φορές το αντίκριφα από μακριά.

Η νταντά μου κάποτε με πήρε, με άνέφερε στον πύργο αυτόν, και κρατώντας με άπο πίσω με άποχρώσε να σκύψω κάτω από μακριά...

Πάει κι' η τέχνη η παλιά, πάει και η καλή δουλειά και το μαστορλήκι! Ο περιζήτητος τεχνίτης άποδιοχρόνταν απ' έδω και απ' εκεί.

— Μεθύστακα!... Ήνε από δω, μεθύστακα!... του φώναζε.

Μεθύστακας! Ναι, μεθύστακας!... Μεθύστακας, αλλά ποιος φταίει!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

και να κυττάω στο κενό. Ακόμα θυμώμαι την άσπεία έντύποι που μούκαναν τα μαλλιά των διαδρών καθώς τάβλεπα χτενισμένα από το ύψος που έρισκόμουν.

Έβλεπα ακόμα την οικογενειακή μας κατοικία και δέκριναν σ' ένα παρθένο τη μητέρα μου. Έβλεπα καλά την αλή της και το κόκκινο άλογό μας που κουνούσε την ουρά του, καθώς και τον τοίχο του σταύλου όπου ήταν κρεμασμένος ένας τεκεκε-δένιος κουβάς.

Έξαφνα είδα τους διαδότες να τρέχουν έλαστικά κατά το σπίτι μας, η νταντά μου με τράβηξε προς τα πίσω και κατέβηκα γρήγορα απ' τον πύργο. Κατόπιν δε θυμώμαι τί συνέβη.

Αργότερα μου έπαιαν ότι η μητέρα μου μόλις μ' αντίκρυσε έκει ψηλά τρώμαζε και λιποθύμησε. Κατόπιν, όταν με είδε κοντά της, μ' άγκάλιασε κι' άρχισε να κλαίει.

Από τότε, κάθε φορά που πήγαινα στην άγορά, κύτταζα την τρύπα του πύργου σαν άγνωτισμένους, σαν ναχε, κι' έγω δεν ήξερα, ποιά μυστική δημασία για μένα.

Διατηρώ ακόμα και μιά άλλη άνάμνησι από την παιδική μου ηλικία. Θυμώμαι ότι κατά τη έάρτιό μου, μου έδωσαν ένα άσημένο μετάλλιο, άπάνω στο όποιο ήταν χαραγμένη μιά μορφή με ψηλό μέτωπο, γρηιστή μύτη, γυμνό τραχήλο, μιά μορφή που μούκανε πολλή έντύπωση.

Η μητέρα μου μου έξηγησε ότι η φριγοέρα του μετάλλιου μου παρίστανε τον βασιλέα Φρειδερίκο. Μιά μέρα όμως ένώ έπαιζα μ' αυτό, μου έξερυγε από τα χέρια και κόλλησε μέσα σε μιά τρύπα του πατώματος.

Φαίνεται ότι οι γονείς μου διέδαν κάποιον κακό οίονό στην άπώλεια του άναμνηστικού μετάλλιου, γιατί ξεάφρωσαν άμέσως τα σανίδια κι' άρχισαν να ψάχνουν. Αλλά παρ' όλες των έρευνών δεν άπόρεσαν να έρουν τίποτε. Ο βασιλέας Φρειδερίκος είχε χαθεί!...

Για πολλών καιρό, μετά το χάσιμο του μετάλλιου μου, θεωρούσα τον έαυτό μου ένοχο σοβαρού έγκληματος, κι' όταν έβλεπα κανέναν ύπάλλληλο της δημασίας άσφαλείας, έτρεχα να κρυφτώ κάτω από το κρεβάτι της καμαρούλας μου.

Αλλά στο σπίτι της πλατείας δεν έμειναμε πολλών καιρό. Όταν ήμουν τεσσάρων έτών, ο πατέρας μου άγόρασε μιά εύρυχωρή κατοικία και πήγαμε εκεί.

Η νέα κατοικία μας έβλεπε προς το δρόμο κι' ήταν άρκετά ψηλή. Τα δωμάτια ήσαν μεγάλα, κι' έπειδή δεχόμαστε πολλή κόμο στο σαλόνι, έμεις τα παιδιά βγαίναμε και παίζαμε στην πλατεία.

Η πλατεία αυτή έχρησίμευε πολλές φορές και ως πεδίο τιμής στη νεολαία, για τους άγώνες που διεξήγοντο σ' αυτή, μεταξύ των μαθητών του λυκείου και της κοινοτικής σχολής.

Μεταξύ των θαρραλέων αυτών παιδιών συνήπιονταν τακτικά πεισματώδεις συμπλοκά, στις όποιες έγω παρρησιαστικόν ως άπλος θεατής, άφωρ μάλιστα δεν ήμουν καθόλου φιλοπόλεμος κατά την πρώτη μου νεότητα.

Για μένα είχε τότε περισσότερο ένδιό αφέρων το κτίριο των Βασιανιστήριων με τα μυστηριώδη γεγονότα που έλάμβαναν χώραν σ' αυτό στα παλιά χρόνια.

Τα Βασιανιστήρια ήταν χτισμένο με κοκκινωπά σανίδια. Σ' ένα μέρος δε ποίμοιαζε με έξωστή ήταν καρωμένη μιά σιδερένια άλυσίδα που άπέληγε σε κείνο. Τον κώλο αυτό περνούσαν άλλοτε στο λαμό του καταδικών και τον έσφιγγαν δυνατά!...

Το Βασιανιστήριο δεν είχε χρησιμποιηθεί ποτέ στα χρόνια μου, έν τούτοις έμεινε όρθιο καθ' όλο το διάστημα της παρρησίας μου στα Σκίεν. Ήταν καμιά άνάγκη τάχα να ρίνεται αυτό; Δεν ξέρω!...

Στο πίσω μέρος του Δημαρχείου του Σκίεν άπήρχε μιά άτελείωτη σκάλα που άδηλούσε στο ύπόγειο. Μόρα εκεί ήσαν η φυλακές και πίσω από τα σιδερόφρακτα παρθένα τους έβλεπα συχνά άσχημα και άποκαρυστικά πρόσωπα.

Στο έάθος του ύπογειου αυτού ήταν μιά αίθουσα και εκεί—άκόμα δεν μπορώ να το πιστέψω—κρατούσαν δέσμους... τους τρελλούς! Τα παρθένα ήσαν κι' εκεί κλειδωτά, αλλά πίσω από τις σιδερένιες κλωκίδες άπήρχε μιά έπίσης σιδερένια πλάκα γεμάτη τρύπες.

Στο άπόλονό φίλο θα συνεχίσουμε την τόσο ενδιαφέρουσαν βιογραφία του μεγάλου συγγραφέως και φιλοσόφου της Νορβηγίας.

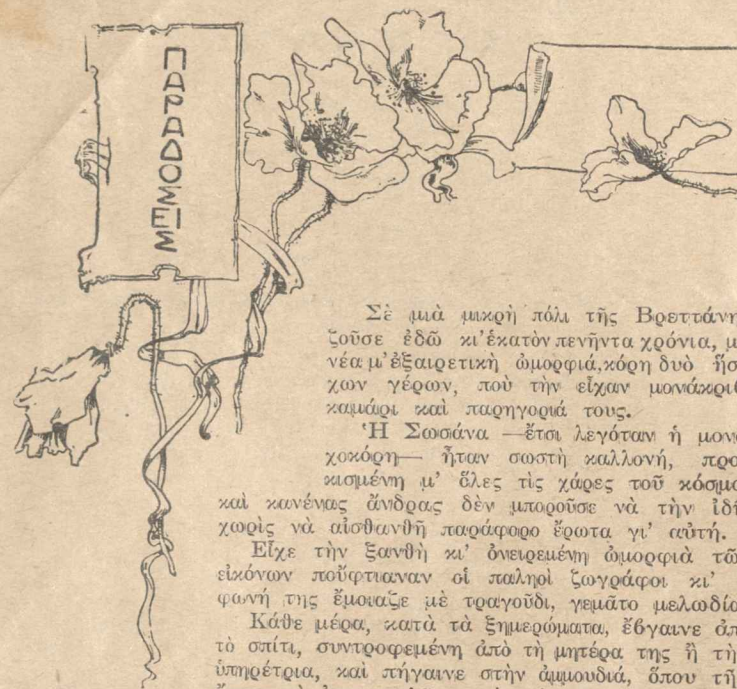
Ο Έρρικος Ίψεν

Ο Έρρικος Ίψεν

Ο Έρρικος Ίψεν

Ο Έρρικος Ίψεν

Ο Έρρικος Ίψεν

Η ΜΗΝΕΣΤΗ ΤΩΝ ΣΚΟΤΩΜΕΝΩΝ

(Παράδοσις της Βρετανίας)

Σε μία μικρή πόλη της Βρετανίας, ζούσε έδω μ'έκατον πενήντα χρόνια, μία νέα μ'έξαιρετική όμορφιά, κόρη δυό ήσυχων γέρον, που την είχαν μοναξιάδο καμάρι και παρηγοριά τους.

Η Σωσάνα —έτσι λεγόταν ή μοναχοκόρη— ήταν σωστή καλλονή, προικισμένη μ' όλες τις χάρες του κόσμου και κανέναν άνθρωπο δεν μπορούσε να την ιδεί, χωρίς να αισθανθή παράφορο έρωτα γι' αυτή. Είχε την ξανθή κι' άνερμενη όμορφιά των εικών των πορφύρεων ή παλαιοί ζωγράφοι κι' ή φωνή της έμοιαζε με τραγούδι, γεμάτο μελωδία. Κάθε μέρα, κατά τ' αμυγδαλιές, έβγαζε απ' το σπίτι, συντροφισμένη από τη μητέρα της ή την υπηρέτρια, και πήγαινε στην άμμουδιά, όπου της άρεσε να άνειροτολή κοντά στον φίλοστο των κυμάτων.

Στό διάβα της, οι ναύτες σταματούσαν κι' έβγαζαν τους σωφύρους των, σαν να περνούσε μπρος στά θαματομένα μάτια τους τ' όραμα της Παναγίας, κι' όλοι θαύμαζαν το λυγερό κορμί της.

Τά έξαισια γαλανά μάτια της Σωσάνας έθιμζαν στους ναύτες τά μικρινά ταξείδια τους στά μέρη της Ανατολής.

Άλλ' όχι, καμιά γυναίκα της Ανατολής, ακόμα κι' αυτή που λογαριάζονταν γιά όμορφότερη, δεν είχε τό θαμνάσιο χρώμα των μαλλιών της Σωσάνας, τη λεπτότητα του χαμογέλιου της, στο όποιο έπληγε μία γλυκαία μελαγχολία και τις καλλιτεχνικές γραμμές των καλοκαμωμένων της χεριών.

Μονάχα ένα νεό ναυτοπούλο δεν μιλούσε γιά τη Σωσάνα, αλλά κάθε φορά που περνούσε μπροστά του ή πεντάμορφη κόρη, έσκαζε τό κεφάλι του και βοηθόταν σε συλλογή βαθειά.

Σε μικρή απόσταση από την πόλη που κατοικούσε ή Σωσάνα, μέσα σ' ένα πύργο μ' όμορφες επάλξεις, ζούσε μία αρχαία οικογένεια ευγενών που είχαν έναν γιό, τον κόμητα Ίάκωβο, άρχοντα από τους πιο πλούσιους και δυνατούς.

Ο Ίάκωβος ήταν πονόφρενος, στυλινχίζονταν κι' έλειωσε τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους και τ' όνομά του ήταν γνωστό σ' όλη την περιφέρεια γύρω.

Μία μέρα, καθώς ο Ίάκωβος γύριζε απ' τό κυνήγι, μαζί με κάμποσους φίλους του, άκουσε να κώνουν λόγο γιά την έξαισια καλλονή της Σωσάνας. Μιλούσαν γι' αυτή σαν γιά μία νεοίδα κι' ή περιέργεια του κόμητος κεντρίθηκε υπερβολικά από τους έπαινους που της έκαναν οι φίλοι του και θέλησε να την ιδεί από κοντά.

Τράβηξε λοιπόν γιά την άρραβώνα της, ή νέα γνώρισε ένα νέο κι' έρωτα άξιοματικό, ο όποιος την έρωτεύτηκε τρελλά και ήρθε να κινή γυναίκα του.

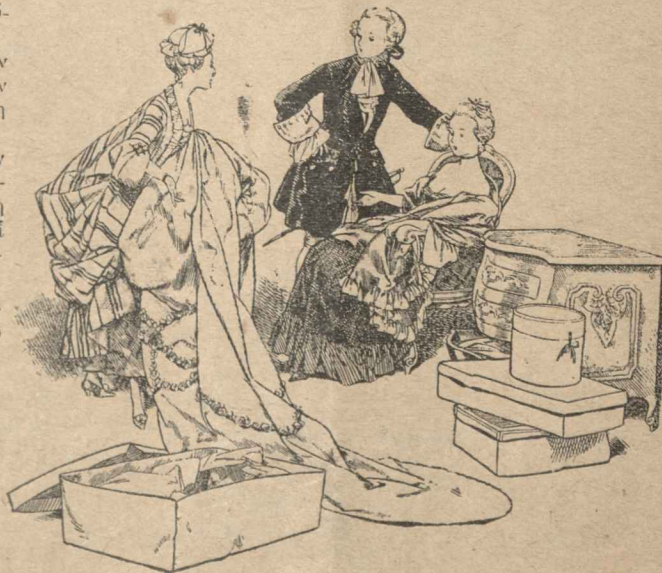
Η Σωσάνα δεν είχε τη δύναμη ν' άρνηθι κι' έτσι, μετά ένα μήνα, έγιναν οι άρραβόνες τους. Τη μέρα αυτή άποφάσαν να κώνουν τον γάμο μετά μία βδομάδα, αλλά και επενέβη ή μυστηριώδης δολοφονία των άρραβονιστικών της νέας. Άν ήρθε πρό του γάμου, ο νεαρός άξιοματικός βροθήκε σκοτωμένος καταμαρτυρώντας...

Άρχισαν ξανά να έρευνούν γιά τ' άνακάλυψη του δολοφόνου. Έπαιναν όλους έπιτοπους, να άνακάλυψαν το τέλος νά τους άφήσουν έλεύθερους, πραγματικός δολοφόνος δεν βρέθηκε ποτέ, ήταν άφαντος, μυστηριώδης.

Μία φορά βράδυ του Μάη του νέος ναύτης παρουσιάστηκε καλοντυμένος και καλοστημένος και γύρισε την πόρτα του σπιτιού της Σωσάνας. Ο ναύτης αυτός ήταν γνωστός σ' όλη την πόλη γιά την άνδρεία του. Μιμήκε στο σπίτι της νέας, γύρισε γέρο πατέρα της και τού έλε:

—Ώστα να σας ζητήσω την κόρη σας, τη Σωσάνα, γιά γυναίκα μου. Ο πατέρας της νέας κούνησε το κεφάλι του, γιά να πει:

—Ενα βράδυ ο Ίάκωβος, άφου έβγαζε

Τό νυφικό της φόρεμα ήταν βασιλικό...

άρετά κοντά στη μητέρα γύριζε άφου στην παλαιά κατάνοιας τ' όνομα της θυμίζοντας τ' όνομα της μητέρας του.

Γιά να συνταμίευσε το μο του, λοξοδύνασε κι' έμεινε μέσος σ' ένα παλιό κατάστημα. Καθώς προχωρούσε, έβλεπε πολλά έξωτερικά όχηματα και δεν έμεινε παρά ένα ρα να κάμουν μακριά του. Μία φάτα του πάγου, άναβαν ένα-ένα ή έσπιναν...

Έξωφρα ό όχημα άρχισε να κινείται. Ο νέος ναύτης άποφάσισε να λάβη τά μέτρα του. Έπαινε λοιπόν τους άνδρες του, επί κεφαλής των όποιων ήταν ο Πέτρος Μίκας, και τούς διέταξε να άνοιξουν ύπόνομο και άρραβονιστικό της και γιά πολλή καιρό ντύθηκε στο σπίτι.

Οι γονείς της, γιά νά μετριάσουν την άπερησία της, έστειλαν μακριά σε μακρινές συγγενείς των, απ' όπου γύρισε πλήρη της καρδιάς της γαυρεμένη, όπως φανόταν.

Σε λίγο καρό, παρουσιάστηκε στο σπίτι της νέας ένας ευγενής, πλούσιος και άφραος, σαν τον πεθαμένο κόμητα, και τού χέρι της, αλλά ή Σωσάνα δεν θέλησε να τού άναστήσει και τού έζητησε κάποια προθεσίμια.

Ο νέος όμως έπέμενε τόσο πολύ και φανόταν τόσο έρωτα μαζί της, ώστε ή κόρη γιά νά μην τον χάμη δυστυχισμένη ν' άρνησι της, δέχτηκε ν' άρραβονισθού.

Έτσι, σιγά-σιγά ή χαρά κι' ή ευτυχία γύρισαν ξανά στη μένη καρδιά της Σωσάνας, που είχε ξεχάσει ένα έντελει π' άπό μένο άρραβονιστικό της.

Η μέρα του γάμου της όρίστηκε γιά την έρχομένη άπό τ' άρραβόνες δεν άργησε να φτάσει. Η τελετή προημούνει λαμύ και πολλά καράδια έμειναν έπίτηδες στο λυμάνι γιά νά γυρίσουν γάμο της πανέμορφης κόρης.

Άλλά την παραμονή του γάμου, κοντά τό βράδυ, μία άπαισι δρη διαδόθηκε από στόμα σε στόμα στη μικρή πόλη.

Ο άρραβονιστικός της Σωσάνας είχε δολοφονηθεί, καθώς έβλεπε απ' τό σπίτι της νέας και, παρ' όλης της έρευνας που έπαυόταν, ο ένοχος δεν άνακαλύφθηκε.

Η Σωσάνα, κατασυντριμμένη απ' τό κανονίγιο διατήρησε ν' άρνησιν και γύρισε μακριά απ' τό σπίτι της και νά ξαναπάρει συγγενείς της. Άλλά μετά δυό χρόνια, κατέληξε από κακοτυχία και θέλησε νά γυρίσι πάλι στην πατρίδα της.

Ήταν μόλις είκοσι χρόνων ακόμα και μ' όλα τά δάματα και χύσει, τά γαλανά και γαλήνια μάτια της δεν είχαν θάλασσα άπεναντίας μάλιστα είχαν γίνει όρανότερα απ' τον πόντο.

Μόλις έφτασε στην πατρίδα της, ή νέα γνώρισε ένα νέο κι' έρωτα άξιοματικό, ο όποιος την έρωτεύτηκε τρελλά και ήρθε να κινή γυναίκα του.

Η Σωσάνα δεν είχε τη δύναμη ν' άρνηθι κι' έτσι, μετά ένα μήνα, έγιναν οι άρραβόνες τους. Τη μέρα αυτή άποφάσαν να κώνουν τον γάμο μετά μία βδομάδα, αλλά και επενέβη ή μυστηριώδης δολοφονία των άρραβονιστικών της νέας. Άν ήρθε πρό του γάμου, ο νεαρός άξιοματικός βροθήκε σκοτωμένος καταμαρτυρώντας...

Άρχισαν ξανά να έρευνούν γιά τ' άνακάλυψη του δολοφόνου. Έπαιναν όλους έπιτοπους, να άνακάλυψαν το τέλος νά τους άφήσουν έλεύθερους, πραγματικός δολοφόνος δεν βρέθηκε ποτέ, ήταν άφαντος, μυστηριώδης.

Μία φορά βράδυ του Μάη του νέος ναύτης παρουσιάστηκε καλοντυμένος και καλοστημένος και γύρισε την πόρτα του σπιτιού της Σωσάνας. Ο ναύτης αυτός ήταν γνωστός σ' όλη την πόλη γιά την άνδρεία του. Μιμήκε στο σπίτι της νέας, γύρισε γέρο πατέρα της και τού έλε:

—Ώστα να σας ζητήσω την κόρη σας, τη Σωσάνα, γιά γυναίκα μου. Ο πατέρας της νέας κούνησε το κεφάλι του, γιά να πει:

—Ενα βράδυ ο Ίάκωβος, άφου έβγαζε

άρετά κοντά στη μητέρα γύριζε άφου στην παλαιά κατάνοιας τ' όνομα της θυμίζοντας τ' όνομα της μητέρας του.

Γιά να συνταμίευσε το μο του, λοξοδύνασε κι' έμεινε μέσος σ' ένα παλιό κατάστημα. Καθώς προχωρούσε, έβλεπε πολλά έξωτερικά όχηματα και δεν έμεινε παρά ένα ρα να κάμουν μακριά του. Μία φάτα του πάγου, άναβαν ένα-ένα ή έσπιναν...

Έξωφρα ό όχημα άρχισε να κινείται. Ο νέος ναύτης άποφάσισε να λάβη τά μέτρα του. Έπαινε λοιπόν τους άνδρες του, επί κεφαλής των όποιων ήταν ο Πέτρος Μίκας, και τούς διέταξε να άνοιξουν ύπόνομο και άρραβονιστικό της και γιά πολλή καιρό ντύθηκε στο σπίτι.

Οι γονείς της, γιά νά μετριάσουν την άπερησία της, έστειλαν μακριά σε μακρινές συγγενείς των, απ' όπου γύρισε πλήρη της καρδιάς της γαυρεμένη, όπως φανόταν.

Σε λίγο καρό, παρουσιάστηκε στο σπίτι της νέας ένας ευγενής, πλούσιος και άφραος, σαν τον πεθαμένο κόμητα, και τού χέρι της, αλλά ή Σωσάνα δεν θέλησε να τού άναστήσει και τού έζητησε κάποια προθεσίμια.

Ο νέος όμως έπέμενε τόσο πολύ και φανόταν τόσο έρωτα μαζί της, ώστε ή κόρη γιά νά μην τον χάμη δυστυχισμένη ν' άρνησι της, δέχτηκε ν' άρραβονισθού.

Έτσι, σιγά-σιγά ή χαρά κι' ή ευτυχία γύρισαν ξανά στη μένη καρδιά της Σωσάνας, που είχε ξεχάσει ένα έντελει π' άπό μένο άρραβονιστικό της.

Η μέρα του γάμου της όρίστηκε γιά την έρχομένη άπό τ' άρραβόνες δεν άργησε να φτάσει. Η τελετή προημούνει λαμύ και πολλά καράδια έμειναν έπίτηδες στο λυμάνι γιά νά γυρίσουν γάμο της πανέμορφης κόρης.

Άλλά την παραμονή του γάμου, κοντά τό βράδυ, μία άπαισι δρη διαδόθηκε από στόμα σε στόμα στη μικρή πόλη.

Ο άρραβονιστικός της Σωσάνας είχε δολοφονηθεί, καθώς έβλεπε απ' τό σπίτι της νέας και, παρ' όλης της έρευνας που έπαυόταν, ο ένοχος δεν άνακαλύφθηκε.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Σαίν Άρνό στη Βάρνα. Όπου οι Τούρκοι χαμάληδες διαμαρτύρονται. Η πολιτική του Φραγκοκρίστη Κουρεντή. Πώς μιλάνε στους Τούρκους. Ο ύπναύναρχος Βούλγαρης και ο Άθηναιος λωπεδύτης. Ο κ. Ήλιάκης και ή παροιμία του κ. Βενιζέλου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν κατά τον Κοιμαϊκό πόλεμο ο Γάλλος στρατάρχης Σαίν Άρνό ένήγησε απόδραση στη Βάρνα, χρησιμοποίησε γιά τη μεταφορά διαφόρων στρατιωτικών ειδών Τούρκους.

Άμα όμως έφτασε ή ώρα της πληρωμής, ο στρατάρχης άρεθήκε σε άδυναμία νά τους έξωρήσει τό χρέος, γιά τό πλοίο με τά χρήματα δεν είχε φτάσει ακόμα. Τότε, έπειδή οι άχθοφόροι θορυβούσαν, κάλεσε τον διεγερμένα του, έναν Έλληνα Φραγκοκρίστη, ονόματι Κουρεντή, γιά νά τους καθουρήσει.

—Πέστε, σας παρακαλώ, τού έλε με τη συνηθισμένη του ευγένεια, στους κυρίους αυτούς ότι λυπόμαι γιάτί άναβάλλω την πληρωμή τους, αλλά δυστυχώς δεν έφτασε ακόμα τό πλοίο με τό ταμείο του στρατού. Προέτι λοιπόν νά κάμουν ύπομονή μέχρι τότε...

Ο παμπόνηρος Φραγκοκρίστης διεγερμένος, άποκρίθηκε, γύρισε πρὸς τους άξέστοις Τούρκους χαμάληδες κι' άρχισε νά τους λέη:

—Μπα Μπεζεβεγκλέ, κερατάραρ! —Στάσου, στάσου!... τού φώναζε τότε ο Σαίν Άρνό, ο όποιος παρ' όλη την άγνοια της τουρκικής γλώσσας καταλάβαινε μερικες λέξεις. Στάσου, γιά τό Θεό!... Έγώ δεν σό είπα νά τους πης τέτοια λόγια...

—Δημο έχετε, στρατάρχα μου, άποκρίθηκε ο Κουρεντής, μ' όνομα ατή τη γλώσσα καταλαβαίνουν οι Τούρκοι χαμάληδες. Άν τους έλεγα κυρίους, δπως μού είπατε, θα θυμώναν αερισότερο...

Τού ύπναυάρχου Κωνστ. Βούλγαρη, ένας λωπεδύτης τού έλεγε κάποτε τό πορτοφάκι με τρεις χιλιάδες δραχμές. Ο κλέπτης συνελήφθη έπειτα από λίγον καιρό, αλλά ή χιλιάδες δεν βροθήσαν.

Η άνακρίσις κάλεσε τέσσερες φρούδες τον ύπναύναρχο πρὸς έξέτασιν. Οταν τον κάλεσε και πέμπτη φορά, ο Βούλγαρης έγραψε στον άνακρίτη:

—Ο κ. Βούλγαρης απέθανε και έληγοδότησε εις τον κύριον Κλέπτην τας τρεις χιλιάδας. Όστε άφήσατε αυτόν έλεύθερον και μή παύσετε πλέον τον αώνιον ύπνον του κλεπέντος!...

Όταν ο κ. Ίωάν. Ήλιάκης ήταν Γενικός Διοικητής της Δυτικής Μακεδονίας, στενοχωριόταν γιάτί δεν είχε άρετά προσωπικά, νά διακίση όπως ήθελε.

Καθώς εινε γνωστόν, τό πλείστον των δημοσίων υπαλλήλων της Μακεδονίας τότε, μη προσχωρήσαν στο κόμμα, έφυγε στην Παλαιά Ελλάδα. Κι' έτσι τά δημόσια γραφεία έμειναν άδειανά.

Τις στενοχωρίες του αυτές ο κ. Ήλιάκης τις έγραψε διά μακρών στο Βενιζέλο, ο όποιος έλεγε την εποχή αυτή στην Εδρώπη. Κι' ο Βενιζέλος τού έγραψε την έξης Κοιμητική παροιμία:

—Η καλή νοικοκυρά και με τό κοντάλι γνέθει.

Ο κ. Ήλιάκης κατάλαβε την παροιμία καλά, και σαν καλή νοικοκυρά κούνησε κι' έέγραψε τόσο ύπερτοχα με τους λίγους υπαλλήλους που είχε, ώστε άκόμα και σήμερα ή Δυτική Μακεδονία δεν λησιμόνησε την διοίκησή του...

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης όρθε τους σκοπούς του στρατεύματος του νά κοιμούνται. Άμέσως παρέταξε σ' ένα τετράγωνο όλο τό στρατό του και στη μέση έβαλε τους ύπναυάρχους σκοπούς. Έπειτα ρώτησε τους άνδρες του:

—Βρε σεις έχετε σκυλιά στα πρόβατά σας;

—Έχουμε, τού άπάντησαν όλοι μ' ένα στόμα.

—Κι' άν δεν φυλάνε καλά κι' ο λύκος τρώει τά πρόβατα, τί τά κάνετε;

—Τά σκοτώνουμε! άπάντησαν πάλι οι στρατιώτες μ' ένα στόμα.

—Γιά πρώτη φορά, τούς έλε τότε ο Κολοκοτρώνης, δεν θα τους σκοτώσουμε αυτούς έδω τους ύπναυάρχους. Θα περάσετε όμως όλοι από μπροστά τους και θα τους φτύσετε στα μούτρα!

Όπερ και έγινε...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

μικρή Λόττη ήταν ένα όμοιο κοριτσάκι με ξέπλεκα μαλλιά, που έπεφταν από δω κι από κει, όταν κουνούσε το μικρό της κεφάλι, με τα βαθιά εκφραστικά μάτια και το μικρό ορόδιο στόμα, που του άφρεσαν τόσο πολύ τα γλυκίσματα.

Η Λόττη ήταν πολύ περιεργή κι ήθελε να μαθαίνει το καθέτι, γι' αυτό έκανε πολλές ερωτήσεις. Όσο, εύχρηστούσαν να την άκουε, γιατί ήταν έξυπνη και αξιογάπητη κοπέλλα. Δεν ήταν όμως και τόσο πολύ έξυπνη, γιατί κάθε φορά που άσπραφε και βροντούσε, φοβόταν υπερβολικά κι από το φόβο της δεν μπορούσε να μείνει μονάχη στην κάμαρα, όπου βρισκόταν.

Μιά μέρα που ο κυριός ήταν βροχερός κι άσπραφε, η μητέρα της κι η υπηρέτρια έβγαζαν να λείπουν έξω. Η Λόττη τότε, κρατώντας στο άρσενό της χέρι ένα μίλο που, μ' όλο τον φόβο της, δεν τ' άφινε, βγήκε κι έτρεξε στο γραφείο του πατέρα της.

Ο πατέρας της Λόττης έγραφε, όπως πάντα, κλεισμένος στο γραφείο του, αλλά αυτή τη φορά έγραφε τον απογοητευτικό του προς την ζωή! Ήταν νέος ακόμα κι' εξακολουθούσε το επάγγελμα που επιτόρου, απ' το οποίο είχε πλουτίσει. Άλλα πριν από μιά ώρα είχε πάρει νάνια πλούσιος, γιατί θέλησε να υποστηρίξει μερικούς φίλους του, οι οποίοι τον εξασφάλισαν και τον παρέστησαν στη χρεωκοπία!

Μπροστά του είχε τώρα το τηλεγράφημα με την τρομερή εύδη που του ανήγγελε πως είχε γίνει πτωχικός και που δεν μπορούσε ακόμα να την πιστέψει. Αυτός ο νέος, ο γεμάτος αίσιδοξία κι' ενεργητικότητα, ένοιωσε τώρα τον εαυτό του γερασμένο κατά είκοσι τουλάχιστο χρόνια, και δεν αισθανόταν πια καμιά διάθεση για τη ζωή.

Ήξερε βέβαια πως ό,τι έπαθε, το έπαθε από την εὐπιστία και την καλοσύνη του. Πως όμως θα μπορούσε να πείσει τους άλλους γι' αυτό; Κι' αν υποτέθη πως οι άλλοι θα τον συγχωρούσαν, με ποιά δικαίωμα θα συγχωρούσε ο ίδιος τον εαυτό του; Που θάβρισκε τη δύναμη να επιβάλει στη σύζυγό του, στην πιστή και λατρευτή αυτή γυναίκα, να ζή από μέλλον μέσα στις στερήσεις και στη δυστυχία;

Αυτές η σκέψεις σφιγγονόσαν μέσα στο μυαλό του και τον έσπρωχναν ακατάσχετα προς τον θάνατο, που του φαινόταν σαν η μόνη δυνατή λύση. Γι' αυτά έγραφε τώρα την απογοητευτική επιστολή του και βασάνιζε το νου του για να βοηθήσει κατάλληλες φράσεις, με τις οποίες θα πληροφορούσε τη σύζυγό του για τη συμφορά τους και τη δυστυχία.

Κοντά στο χαρτί όπου έγραφε, είχε ακουμπήσει το πιστόλι του. Όταν τελείωνε το γράμμα και το σφράγιζε, θαμνιζε το όπλο και τότε...

Εκείνη τη στιγμή είδε πάνω στο πιστόλι ένα μικρό άσπρο χεράκι. Βυθισμένος ύπνος ήταν μέσ' στις σκέψεις του, δεν είχε ακούσει τα βήματα της μικρής που μπήκε. Γι' αυτό έπιασε προμαχίμως το χέρι της κόρης του και τη ρώτησε:

— Τί θέλεις, μικρούλα μου;

Η φωνή του ήταν ταραγμένη κι' είχε γυρίσει αλλού το πρόσωπό του, γιατί δεν ήθελε να κοιτάξει την κόρη του, που σε λίγο θα γινόταν ορφανή.

— Φοβάμαι, μπαμπά..., του έλεε η Λόττη. Άσφραφτεί και βροντάει και θέλω νάμει κοντά σου...

Εκείνος την κράτησε κοντά του, χωρίς να της δώσει απάντηση κι' εξακολούθησε να γράφει. Αργότερα που θα τελείωνε, μπορούσε να στείλει έξω τη μικρή.

— Μπαμπά, τον ρώτησε ξαφνα η Λόττη, δειχνοντάς του το πιστόλι, τι είναι τούτο δω;

— Είναι πιστόλι, παιδάκι μου.

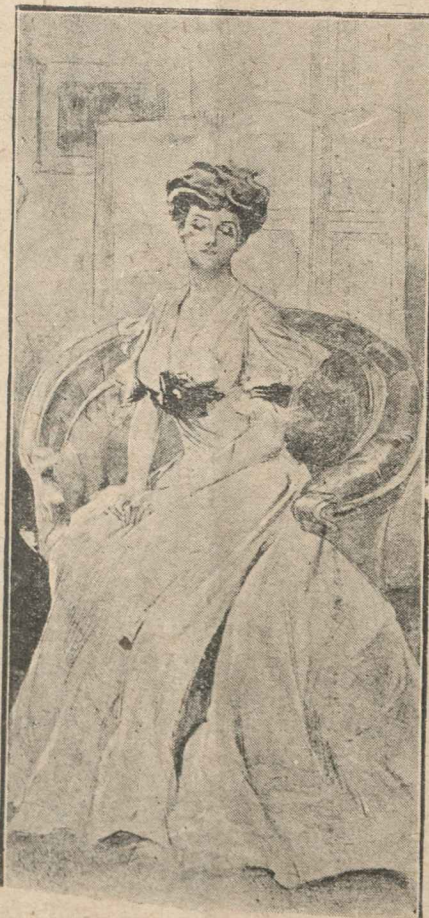
— Είναι σαν εκείνο που πήραν του Βέλλυ, του γείτονά μας, την Πρωτοχρονιά;

— Ναι... Κάποτε ήσυχια τώρα. Άσε με να γράψω...

— Άλλά η μικρή δεν μπορούσε να μείνει για πολλήν ώρα σιωπηλή.

— Μπαμπά, άρχισε πάλι, και σ' την Πρωτοχρονιά το πήρες το πιστόλι; Ξέρεις και σ' να πυροβολή;

Ο πατέρας της όμως δεν της απαντούσε. Έγραφε, όλο έγραφε...

Σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα κατά-χλωμή...

— Μπαμπά, ποιος είν' αυτός που βροντά ψηλά στον ουρανό;

— Ο Θεός, παιδί μου! Αποκρίθηκε ο πατέρας της, ξεκολλώντας να γράφει.

— Ξέρεις, μπαμπά, θα παρακαλέσω τον Θεό να πάρει τις απειές σου κι' ας μπουμπουνιζά. Με τρομάζουν...

Κι' άρχισε να παρακαλεί τον Θεό να πάρει. Σε λίγο πάλι φώναξε:

— Μπαμπά, τότε έχει τα γενέθλιά του ο Θεός; Τού έγραψε να του δώσει κάτι σιγή για τη ζωή του, αν πάρει...

Ο μπαμπάς της εξακολούθησε πάντα να γράφει. Έγραφε τη ζωή του που καταστράφηκε, ενώ το παιδί του, πλάι του, κροτούσε ανήξερο...

— Μπαμπά, ξαναρώτησε η Λόττη, έχει κι' ο Θεός παιδά; Όραία δώρα που θα του δίνει τον καινούριο χρόνο; Ή; Όχι; Έχει πολλά όμοια πράγματα, δεν είν' έτσι;

Συγχρόνως θέλησε να δαγκώσει το μίλο που κρατούσε, αλλά μήθηκε πως η μαμά της της είχε απαγορεύσει να τρώει μίλο κι' φλούδα τους. Ακούστηκε λοιπόν το χροακί της στο μπαμπά και πατέρα της και του έλεε, διακοπτοντάς τον:

— Μπαμπά, καθάρισέ μου το μίλο!

Εκείνος γύρισε απότομα προς το μέρος της και θέλησε να μολώσει. Όταν όμως αντίκρισε τα άσπια της μάτι, που τον ταξάν με μιά βαθιά ικεσία, δεν τόλμησε να το κάνει. Πήρε πάλι ένα μαχαίρι κι' άρχισε να βγάξει τη φλούδα του καλαμι. Η Λόττη τον κοιτούσε.

— Γιατί, μπαμπά, έχουν φλούδες τα μίλα; Γιατί τις βάζει ο Θεός κι' έπειτα δεν μας αφήνουν να τις τρώμε; Ά, καπλάκι! Βγίνε ετσι για να μη κουνήνουν...

— Βέβαια, έτσι είναι, αποκρίθηκε άρρηρημένα ο πατέρας της, νοντάς της καθαρισμένο το μίλο.

Η μικρή θέλησε να το δαγκώσει, αλλά σκέφτηκε κάτι κι' έπεσε στο μπαμπά της:

— Θέλεις κι' εσύ, μπαμπά;

Τότε μιά ξαφνική συγκίνηση τον κυριέψε. Πήρε την κόρη στην αγκαλιά του και σκέπασε το πρόσωπό της με φίλα. Και τότε, μπόρεσε κι' αυτός να κλάψει...

Η μικρή νόμιζε πως η συγκίνηση του προερχόταν από τη γλυκύτητα της απραξίας κι' άρχισε κι' αυτή να κλάει.

— Άχ! πόσο με τρομάζουν! φώναξε. Πρέπει και σ' εμένα να υποσχεθώ κάτι στο Θεό γιά να πάρει...

— Τι να του υποσχεθώ, Λόττη;

Η Λόττη θυμήθηκε εκείνο που υποσχέθηκε η ίδια, όταν ήθελε να καταταχθεί την άνοιξη τον γονέον της, και του έλεε:

— Νά του πής πως θέλω φρόνιμο;

Τα λόγια αυτά τον χτύπησαν κατάματα. Ήταν φρόνιμος; Μά αυτός έσκόπευε να έρπαιψη τα πάντα, τη ζωή, τη σύζυγό του, κι' αυτό του! Ήταν φρόνιμο αυτό;

— Τού το έλεες, μπαμπά; Ξαναρώτησε η μικρή.

Τη στιγμή εκείνη άστραψε και βροντούσε το δυνάμι, που θαρούσε πως χίλια ο κόσμος. Η Λόττη από το φόβο της έκλεισε τον πατέρα της να υποσχεθεί κάτι στο Θεό άμεσα:

— Πές του λοιπόν, μπαμπά, πως θέλω φρόνιμο. Πές του...

Κι' επειδή ο φόβος της μεγάλωσε έπειτα άρχισε να προσεύχεται κι' η ίδια μεγαλόφωνα, γελλώντας ασυναίσθητα τη βραδινή της προσευχή:

Κουρασμένη απ' την ημέρα νύσταξα και κλείω το μάτι. Σό, σόρание μου Πατέρα, φύλαγέ με στο κρεβάτι...

Ο έμπορος βρισκόταν σε φοβερή άσπεια. Συλλογιζόταν πως ήταν πατέρας και αρρώστιας αυτής της μικρής που αναπαύονταν στην αγκαλιά του μ' έμπιστοσύνη και με τρυφερότητα, κι' όμως μένοντας από κανέναν άλλο βοήθεια και προστασία. Κι' όμως, αυτός ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει ορφανή! Να την άρση έφημη και να τη χρίσει. Μά δεν ήταν πρωτομωρό αυτό, που τη βλέπη να μεγαλώνει στη φτώχεια και στη στέφηση;

Μ' αυτή τη σκέψη ξαναπέρασε την πόνη της χέρι.

— Άχ, νάταν εδώ η μαμά! Απάντησε η μικρή. Έ, μπαμπά, όταν είνε δω η μαμά, δεν βαστά ούτ' εσύ;

— Όχι, βέβαια! Απάντησε ο πατέρας της, νασιπενάοντας.

Και πραγματικά, τι είχε να φοβή; Ήταν κοντά του η πιστή και πρόθυμη γυναίκα του.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Είπεν εκείνη:

— Κράζει ο πετεινός!

Κι' εκείνος έλεε:

— Είνε νύχτα! Η μέρα δεν ξύπνησε ακόμα...

— Σήκω και κτύπα! του λέει εκείνη. Έφτασε η μέρα... Νά, προέβλεπε ο Αίγιονός... Η ώρα του χωρισμού ήρθε... Πρέπει να χωριστούμε... Ω, σκότισε, καλέ μου, τον πετεινό που δεν μάς άφρεσε ποτέ...

Η ΠΡΟΫΜΗ

Ο άρσας σάλευε τα φύλλα των δέντρων, που μόλις κρατούνταν επί κλάδω.

Ο Πέρι, πολυγαμπιένε μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζομαι; Σι λίγο θα σου πω το ναί!

Πήρουν τα φύλλα τώρα, πέφτουν ένα-ένα κι' ο άγέρας γλυκύως μαζύ τους.

Ο Πέρι, πολυγαμπιένε μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζομαι; Θα σου πω πέντε στην αγκαλιά σου!...

Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

Οριώνας με δύναν, ξεχύνεται το νερό από την πηγή του και ξεχειλίζει γάργαρο.

Έτσι κι' η καρδιά μου ξεχύνεται πονεμένα και βυθίζεται μέσ' στα ίδια της τα νεύματα.

Ναι, η λύπη μου είνε μεγάλη... Είνε πιο βαρύνει απ' τα βουνά που κάθονται στο στήθος της γής...

Η λύπη μου με σκοτώνει, μικρή, μαχόμια Τί-Σό!...

Με σκοτώνουν τα μάτια σου... Τα μάτια σου, μικρό μου ζουμπούλι, είνε πιο κατερά μαχαίρια από άγνο άσπια.

Μήνησται στην καρδιά μου και την ξεκολλών...

Μαχί μου Τί-Σό, όταν πεθάνω ν' άναξές το στήθος μου, να πάρης την καρδιά μου και να την βάλης σ' ένα χρυσό κλουβί. Κι' έτσι θα κλεισάω σαν το καναρίνι, μέσα και νύχτα τραγουδία της αγάπης...

και μπορούσε να υποφέρει μαζί του τα πάντα;

Εκείνη τη στιγμή άρχισε πάλι ν' άσπια και να βροντά. Τότε η Λόττη άρχισε ν' άναγγέλει μιά πρωινή προσευχή, που την ήξερε απέξω, τονίζοντας κάθε συλλαβή της. Κατόν έγειρε το κεφάλι της κορυφωμένο στο στήθος του πατέρα της κι' αποκοιμήθηκε.

Ο άπειρομένος έμπορος την κοίταξε και σκεπτόταν: Τι χρειάζεται λοιπόν γιά την εὐτυχία; Ανό σποργισί γονείς κι' ένα καλό παιδί; Άρκει αυτό; Μπορεί κανείς τίποτα εὐτυχισμένος μ' αυτά, παρ' όλες τις πτώσεις και τις στερήσεις;

Και μιά αδύνατη φωνή του έλεγε από μέσα του:

— Αὐτή είνε η εὐτυχία!...

Η Λόττη εξακολούθησε να κοιμάται πάνω στο στήθος του πατέρα της, με το μίλο στά χέρια. Ο πατέρας της φυσικά δεν μπορούσε πια να γράφει και ν' άποτελειώσει την επιστολή του.

Μιά μακριά και στενόχωρη ώρα πέρασε έτσι. Στο μεταξύ η καρδιά σταμάτησε και φάνηκε ο ήλιος. Μαζύ με τον ήλιο ήρθε κι' η γαμάδα του.

Όταν μπήκε μέσα, ο σύζυγός της της έδειξε τη Λόττη και, βάναυτος το δάχτυλο στά χείλη του, της έδωσε σιωπηλά το τηλεγράφημα και το γράμμα του, έτσι όπως είχε μείνει μούσ.

Εκείνη το διάβασε, χλόμιασε και σοφισμένος σε μιά πολυθρόνα, κλεισμένης των κατιμάτια. Ο έμπορος χωρίς να της απαντήσει, έβγαλε και φίλησε το μέτωπο της Λόττης.

Η γυναίκα του κατάλαβε τότε άμείως τη μεγάλη θυσία που είχε κάνει ο σύζυγός της. Σηκώθηκε και πλησιάζοντας κοντά του, έβαλε το χέρι της πάνω στο κεφάλι της Λόττης σαν να όραζόταν: «Θά σ' άφρασε πάντα, θα σου ελμια πιστή κι' άπορημένη και μέσα στην πιο φρικτή φτώχεια!...»

Τα μάτια τους είχαν βουρκώσει... Η Λόττη, άπορημένη, φτωχή, μ' ένα πόνο εὐτυχίας!... Και το θάυμα αυτό το πνεύμα στην μικρή, λατρευτή τους παιδί...

Ο συνθέτης της «Κάμεν» Μπίε.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Θείον κήρυγμα και... ζυθοποιία. Ένας ιεροκήρυκας που ξέρει τη γλώσσα των... ζώων!... Ο πατήρ Όνωριος και το καύκαλο. Έξάφελμος κατά του μακαρίτη. Τα κόλπα του Μπρυταίν. Η σάλπιγγες της Δευτέρας Παρουσίας, κ.τ.λ.

Τα ανέκδοτα που παραθέτουμε παρακάτω, αν και θα σάς φανούν άπίστευτα, είνε εν τούτοις αληθινά, αληθινά...

Γιά τον ιεροκήρυκα λοιπόν της Ισπανικής Ανδλίας, Μάρωνα, δηγόνται ότι δούκας ερμήνευε το Ευαγγέλιο στην εκκλησία ενός από των βασιλέων Καρόλου Ε', ο οποίος βαρύνοντε, κορυφώσαν τόσο πολύ από τις φωνές που έβγαζε, ώστε αναγκάσαν να πνή τρεις και τέσσερες... μπήρες κάθε φορά, γιά να δροσίση το στεγνωμένο λαρύγγι του!

Επίσης κατά το έτος 1582 ο ιεροκήρυξ της Νιζών την ημέρα των Χριστουγέννων, θέλοντας να παραστήση ζωηρότερα τη γέννηση του Σωτήρος, έλεγε τα έξης άμμητα... μμιούμενος έν μέρει λατινιστί και τη φωνή των αναφερομένων ζώων:

— Μόλις ένανθρωπόσθη ο Κύριος, ο πετεινός φώναζε: «—Cristus natus est!» (Ο Χριστός γεννήθηκε!). Το βόδι ρώτησε: «—Ubi, ubi;» (Πού, πού;)

Και τελευταίος ο γαϊδαρός παρακίνησε όλα τα ζώα να μεταδοήν προς προσκίνηση του Σωτήρος, λέγοντας: «—Eamus, eamus!» (Πάμε, πάμε)!

Ο περιφροσ κομπούκος του 17ου αιώνα, πατήρ Όνωριος, μιά μέρα εκεί που έκάρντε, έβγαλε κάτω από το όσος του ένα άνθρωπο... καύκαλο και άρχισε να του κάνει δομείας... παρατηρήσεις:

— Μήπως λοιπόν..., τού έλεγε. Γιατί στέκεσαι άφρων; Μήπως είσαι κρανίο δικαστού; Μήπως έτοιμους τη δικαιοσύνη, παίρνοντας χρυσάφι κι' άσημ; Λέγε λοιπόν, άμμε, κακούργε! Πόδες φορές δεν έροχάλασε στις συνεδριάσεις του δικαστηρίου, αντί να ταπώσης άμερόληπτα το αυτί σου στους λόγους των δικασομένων;

Η μήπως ήσουν το κεφάλι καμιάς κοπέλλας, που την εθαύμαζαν γιά την έξωφρενική της καλλονή; Τώρα όμως σούστρε κάθε ίχνος όμορφιάς σου και δεν είσαι παρ' ένα κρανίο άδειο, άδειο, χίλιες φορές άδειο! Πού είνε τ' τρανταφωλένια χείλη σου; Πού είνε τ' γελαστό στόμα σου; Πού είνε τ' άσπια φτερά μάτια σου, που είχαν σπρώξει τους νέους στην τρέλλα και στην αυτοκτονία; Δεν σου άπομάνει, παρ' τα λευκά δόντια σου, κι' αυτά γιά να τρώς χομα, διάβλε!

Πιο κομική όμως ήταν η έμπνευση του ιεροού Μπρυταίν, ο οποίος σ'α 1713, έδωσε γ'αυτ' το έμυλο του χατηλάνα-κτη της εκκλησίας ένα σ'αυτ' και τον πρόβλεξε έπάνω προς τον άδύνατο ένόπλιον των ενοχών και κατακλέρτων πιστών.

Αλλά μιά φορά, ο Μπρυταίν έβρισκε τον ίδιο χατηλάνα-κτη πίσω από τον άδύνατο και τον έβλεπε να τρώει και να κούνηζει σαν... άμαρτωλός που ψήφεται πίσω στην πίστα της Κολάσεως! Στο τέλος τον ύπνωσε να παρουσιαστή από του άκαταρήριον, μεταφωρομένης σε διάβολο, και να φωνάξει:

— Μάθετε, ότι πολύ γρήγορα θ' άκούσετε τη σάλπιγγα της Δευτέρας Παρουσίας. Τώρα μάλιστα να την άκούσετε ναφω, ίσως σημερα, ίσως κι' αυτή τη στιγμή...

Πάν δε τελείωση τη φράση, τον δώδεκα άνδρες άρχισαν να σάλπιγγον σινατά, κρυμμένοι κι' αυτά πίσω από ένα παραπέτασμα, προς μεγάλο τρώσι του... νοήμονος κωτού.

Ο περίφροσ ιεροκήρυξ Σαρραφί, κερρώντας κωπότε το λόγο του Θεού από του βασιλέως Αιδοάκιαν ΙΑ', άρχισε το κήρυγμά του ως έξης:

— Μεγαλειώτατε, γνωρίζω ότι, σύμφωνα με το καθιερωμένο έθιμο, έχετε να πω κάποια χατηλογία γιά τη Μεγαλειότητά σας. Συγχωρήστε μου όμως αυτή την έλλειψη, γιατί, αν και έρυνήρα δολέχρη την Άγια Γραφή, δεν μπόρεσα να βοώ ούτε μιά άσηφ φράση, γιά να την χρησιμοποιήσω άέναντί σας. Γι' αυτό λοιπόν θα σάς προσφωνήσω όπως και τους λοιπούς... ά μ α ρ τ ω ο υ ς !...

Καλοκαίρι

Ἡ επικίνδυνος ἐποχή διὰ τὸ βρέφος

Πάντοτε εἶνε επικίνδυνο διὰ τὸ βρέφος τὸ νωπὸν γάλα, διότι πάντοτε εἶνε μολυσμένο. Τὸ καλοκαίρι ὅμως τὸ νωπὸν γάλα ἀποβαίνει θανατηφόρον, διότι τὰ μικρόβια ποῦ ἐμπεριέχει πολλαπλασιάζονται ταχύτατα, λόγῳ τοῦ καύσωνος.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι, τὸ Βρέφος πρέπει νὰ τρέφεται μὲ Μητρικὸν γάλα ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου μὲ Γλάξο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀγνό, δὲν περιέχει μικρόβια καὶ διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Ἐρωτήσατε τὸν Ἱατρὸν Σας

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος : Σταμ. Χαοβαλιάς Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Ἀθήναι